

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 820

DE MAN ZONDER GEHEUGEN.

20 cent

Blauwbaard trok zijn wenkbrauwen hoog op en sprak als iemand, die zich beledigd voelt.

NIEUWE SERIE

De Man zonder Geheugen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

TUSSCHEN DE PARIAS.

Omstreeks het midden van den dag was de hitte nog toegenomen, en de Londenaar begon zich af te vragen, of dit prachtige lenteweder werkelijk zou aanhouden, tot den komenden Zaterdag. Eigenlijk was het veel te warm voor den tijd van het jaar. — Bijna zomer

Het was dan ook druk in alle parken van de onzagelijk groote wereldstad, en overal zag men de fraaie auto's der rijken, voor wie geen werkdag bestaat de amazones, meerendeels schrijlings te paard zittend zooals de mode het eischte, en weinig wandelaars.

Want de man of de vrouw die moest wandelen, en niet in een auto of op een paard kon zitten — die werkte op dat uur van den dag.

Maar in het nauwe straatje, dat zich bevindt in de wijk van Whitechapel, de Bishop Street, was het toch ook heel druk om drie uur in den middag.

Want daar wonen de meeste menschen op straat drijven er hun handeltje en houden er hun buurpraatjes. En meestal hebben die lieden een groot aantal kinderen in hun gevolg, die de straat beschouwen als het gebied, dat hun van rechtswege toekomt en waar zij zich pas waarlijk thuis gevoelen — heel wat meer thuis tenminste dan in de nauwe, donkere, kwalijk riekende hokjes, die hun tot verblijf moeten strekken.

Ook zwerven er heel vaak zeelieden van allerlei naties door de Bishop Street, op zoek naar avonturen en vermaak, want deze straat ligt dicht bij de Londensche Dokken, en dus dicht bij de Theems.

En niemand van de bewoners kijkt nog op, als hij in zijn nabijheid Chinesch Hollandsch of Grieksch hoort praten. Zij begrijpen er wel niets van, maar het zonderlinge is er af gegaan, omdat het er zoo vaak gebeurt.

Men ziet er stokers van groote Oceaanbooten, hofmeesters, marine-matrozen, en ontelbare zeelieden van allerlei aard, die de groote vrachtbooten bemannen naar Londen komen uit alle hoeken van de wereld.

De Bishop Street is dus meestal heel druk, zelfs nog laat in den nacht, want het aantal kroegjes geheime speelhuizen en even verboden opiumkits is er legio, zeer waarschijnlijk ten behoeve van den passagierenden zeeman, wiens beurs hem nu eenmaal niet toestaat, zijn vermaak te gaan zoeken in de plezierwijk Soho.

Geen wonder dus, dat twee goed-gekleede heeren, die door deze straat liepen en daar wel wat een zonderlinge vertooning maakten, eenige moeite hadden zich een weg te banen tusschen de krijschende, elkander in de goot verdringende, op het smalle voetpad spelende kinderen.

Niemand echter viel hen in het minst ladtig, wat wel opmerkelijk was, want de bewoner van Whitechapel in het algemeen, en die van de Bishop Street in het bijzonder, heeft een ingekankerden hekel aan goegekleede lieden, in wie hij zijn natuurlijke vijanden meent te moeten zien.

Heel vaak wordt die vijandschap tot uiting gebracht in den vorm van een paar overrijpe appelen, koolstronken of eieren — dit laatste is een zeer zeldzaam projectiel in die buurt, en komt dan ook alleen in bedorven toestand voor — die den vreemden indringer om de ooren vliegen.

De schutter wordt nooit ontdekt. In dat opzicht zijn de bewoners van Bishop Street van een merkwaardige solidariteit.

Zij zullen elkander nimmer verraden, wanneer de strijd gaat tegen de politie of den goedgekleeden vreemdeling.

Maar deze twee heeren hadden van dat alles blijkbaar niet de minste last. Integendeel, de kinderen schaarden zich een beetje schuw en verlegen terzijde zoodra zij naderden, vrouwen fluisterden eerbiedig achter hun rug, en er waren zelfs eenige mannen, die hun pet afnamen — een buitengewoon zeldzaam verschijnsel, in die buurt, zeker waard om te worden opgemerkt.

Die twee mannen waren John Raffles, de Groote Avonturier en zijn trouwe vriend en helper Charles Brand.

Maar niet onder dien naam kenden de bewonders hen, zooals van zelf spreekt!

Eigenlijk wist niemand, met zekerheid te zeggen, hoe wel hun naam was. De bestingelichten verzekerden echter dat de heer, die bijna geregeld om de twee maanden in de Bishop Street verscheen, Lord William Aberdeen heette, ongelooflijk rijk was en ergens in het westen van de stad een soort van tooverpaleis bewoonde, waarbij vergeleken Buckingham Palace maar een armoedig schuurtje was.

Rijk was hij in ieder geval, die geheimzinnige bezoeker, die hier rond ging, altijd vergezeld door zijn secretaris, want hij plaacht steeds met volle handen te geven, daar waar het noodig was — en het was helaas maar al te vaak en dringend noodig in deze wijk van armoede, ellende, herhaalde werkeloosheid en misdaad.

Slechts een keer, toen het al donker was, was Lord Aberdeen aangevallen, maar de aanrander was van een koude kermis thuisgekomen. Eerst had de aangevallene hem in persoon onder handen genomen, en toen hadden zijn

eigen buurtgenooten hem nogmaals de behandeling doen ondergaan, die men, wonderlijk genoeg, „afdrogen” noemt.

De schuldige had zich trouwens zelf gehaast zijn verontschuldigingen aan te bieden, zoodra hij zijn vergissing had bemerkt. Hij deed dat wel is raar met een blauw oog en een gezwollen lip, maar de bedoeling werd er daardoor toch niet minder om gewaardeerd.

Raffles en Brand schenen beiden al even goed den weg te kennen want zij behoefden nooit te vragen, liepen dan eens dit, dan weer een ander huis binnen, en werden op dien tocht steeds gevolgd door een soort van eerewacht, gevormd door de prille jeugd, die wel wist dat zulk een tocht nooit eindigde, dan met een gullen regen van geldstukjes, neerdalend in hun vuile, gretig uitgestoken pootjes.

En nu stonden de beide vrienden stil voor een huis, dat er uit zag, alsof het ieder oogeblik kon instorten. Het hing sterk voorover, aan de geheele buitenzijde was geen spoorje ver meer te ontdekken, noch aan de deuren, noch aan de raamkozijnen.

Voor een oudheidkenner zou het zeker aantrekkelijk zijn geweest, want een verweerde gevelsteen boven de deur, smal en laag, toonde nog aan, dat het huis meer dan drie eeuwen tevoren een winkel was geweest, zelfs waren er nog stukken zichtbaar van den ouden luifel, die onder de regeering van Karl I misschien wel roomkaas, eieren, wild en andere smakelijke zaken tegen de zon had moeten beschermen.

De Bishop Street was toen nog een belangrijke, welvarende straat.

Er waren overigens meer die soort huizen in Bishop Street, en soms kwamen er deftige heeren met ernstige gezichten naar kijken, spraken met elkander, lieten dan den weg vrij voor een fotograaf, die zich in hun gevolg bevond, en die zijn plicht deed en vertrokken dan weer.

Maar zij lieten nooit iets achter, zooals Lord Aberdeen deed, en schenen het allerliefst zoo vlug mogelijk een buurt te verlaten, waar het stonk naar allerlei afval, goedkoope visch, teer en afschuwelijke genever — maar vooral naar armoede en ontbering, die hun bijzondere lucht hebben.

De twee vrienden schenen daar echter geen hinder van te ondervinden, want zij gingen zonder te aarzelen het huis binnen, en begonnen de trap te bestijgen, of liever gezegd, wat daarvan over was, waarbij zij zich bedienden van een versleten, vettig touw.

Soms moesten zij een trede overslaan, hetzij dat die geheel vermolmd was, hetzij dat zij in het geheel niet meer bestond, wat nog vaker voorkwam.

Het geheel huis scheen vervuld te zijn van lawaai, de lucht van kool en geschreeuw van kinderen.

Men hoorde vrouwen tieren, mannen vloeken, en het gekletter van kleine voeten over de onbedekte vloeren.

De portalen waren bijna alle stikdonker en men moest er wel goed bekend zijn om er niet telkens het hoofd te stooten tegen een verzakte balk, of de hand open te halen aan een roestige spijker.

Het was in dit verblijf der parias, der allerarmsten, dat de twee mannen steeds hooger klommen, tot ze tenslotte de vierde verdieping bereikt hadden.

Hier was het portaal tamelijk licht, want in den buitenmuur bevond zich een rond raam, waarin zich zelfs een ruit bevond, die niet gebarsten was, een omstandigheid, die voldoende was, om aan het huis een zekere vermaardheid in de buurt te geven.

Overigens — het was onmiddellijk te zien, dat op deze verdieping zeer merkwaardige bewoners huisden, want niet alleen was het portaalvloertje geschrobd, maar de deur was geverfd, en op die deur prijkte zelfs een gemailleerd naambordje, een buitensporigheid, die langen tijd het onderwerp van het gesprek was geweest van kakelende en jaloersche buurvrouwen!

Men moest daarbinnen de nadering der beide bezoekers bemerkt hebben want reeds werd de deur met dat naambordje geopend en een oud vrouwtje verscheen op den drempel, heel eenvoudig gekleed, maar kraakzindelijk, en met een vriendelijk rimpelgezichtje, dat nog meer verhelderde, toen zij de bezoekers herkende.

Zij veegde aanstonds haar kleine, magere hand verlegen schoon aan een boezelaar, die blijkbaar zoeven uit den winkel kwam, en haar vriendelijke oogen glansden van ontbeering, toen zij stamelend begon:

— Wat ben ik blij, dat gij daar zijt, Mylord! Dat ik U kan danken voor wat gij voor mijn jongen gedaan hebt!

— Gaat het goed met Jack? vroeg Raffles, die de schoongemaakte hand gegrepen, en in de zijne vasthouden had.

— Of het goed gaat? Hij is den koning te rijk! Hij gevoelt zich heelemaal thuis op die fabriek, en hij heeft al opslag gekregen ook!

— Ik wist immers wel, dat die jongen het waard was! zeide Raffles eenvoudig. Gij zult nog heel wat meer plezier van hem beleven. Hij zal het nog ver brengen, dat verzeker ik U!

— Dat weet ik, Mylord! zeide de oude vrouw, en haar oogen begonnen verdacht te knippen. Maar als dat ooit gebeurt, dan zullen wij het aan U te danken hebben. Gij hebt den hemel aan ons verdient en....

Maar Raffles tegde haar haastig met een gebaar het zwijgen op en zei:

— Wij hadden afgesproken, dat daar nooit over gepraat zou worden. Ik ben blij dat ik iets voor Jack heb kunnen doen. Hij is nu natuurlijk niet thuis!

— Neen, Mylord — het duurt nog wel drie uren voor hij thuis komt! En — wij willen verhuizen ook. Het is hier eigenlijk — ik wil niet graag kwaad spreken van de bureu, maar..

Het vrouwtje sprak met een beschaafde stem. Het was duidelijk dat zij betere dagen had gekend.

Raffles knikte even, en zij:

— Dat moet gij ook zoo spoedig mogelijk doen. Dit is waarlijk geen buurt voor U! Ik ben zeker dat Jack daar wel voor zal zorgen. Dan heb ik verder niets anders te doen, dan U van harte geluk te wenschen met het bezit van zulk een zoon!

Hij drukte de kleine, geaderde hand, en de beide mannen maakten reeds aanstalten om hun tocht door het huis voort te zetten, toen Mevrouw Brayne — zoo was haar naam — een weinig aarzelend begon:

— Ik weet dat gij altijd zoekt naar menschen die hulp noodig zouden kunnen hebben, Mylord. Neem het mij niet kwalijk als ik onbescheiden ben, maar — ik geloof dat ik iemand weet, die bijstand hard noodig heeft, en die juist in dit huis is komen wonen, even na uw laatste bezoek, twee maanden geleden.

En Raffles was aanstonds met geheel zijn aandacht bij hetgeen de vrouw hem zeide.

— Waar woont hij? Hoe is zijn naam?

— Dat is juist het vreemde, Mylord — Ik kan U alleen op de eerste vraag antwoorden. Hij woont op de zolderverdieping, in een heel klein hokje, en niemand begrijpt, waarvan hij leeft.

— Maar men zal hem toch wel eens hebben aangesproken?

— Daartoe bestaat niet veel gelegenheid! Hij komt bijna nooit buiten. Het moet daar een vreeselijke lucht zijn in zijn hokje, en tot tweemaal toe heb ik stilletjes raam en deur bij hem tegen elkander open gezet, om het

eens goed te laten doorluchten, terwijl hij de straat op was.

— Maar heeft hij zijn naam nooit genoemd, vroeg Brand belangstellend, die al klaar stond met zijn naamregistertje.

— Misschien zou hij dat wel doen, Mijnheer, als hij hem maar wist! antwoordde Mevrouw Brayne.

— Als hij hem maar wist? herhaalde Raffles langzaam. Wat bedoelt gij daarmee?

— Wel, de zaak is, dat Blauwbaard — ja, iemand moet toch een naam hebben, niet waar, en zoo hebben ze hem genoemd, om zijn langen baard, die blauwzwart is, met een beetje grijs erdoor, wel wat suf lijkt — het is zonde dat ik het zeg! Maar hoe kan iemand normaal zijn, die maar altijd op zijn kamertje zit, of heen en weer loopt en in zich zelf praat.

— Dat wijst zeker niet op gezonde hersens! zeide Brand met een glimlach. Maar hij moet toch eten! Wat doet hij dan voor de kost?

— Niets. Mijnheer! Het is de waarheid! Hij prutst aan een soort van werkbank wat aan allerlei gekke dingen, maar verkoopen doet hij nooit wat. tenminste bij mijn weten! Hij vermagert met den dag, en als dat zoo doorgaat, zullen wij hem over een paar weken wel het huis zien uitdragen maar dan voor het laatst!

Raffles, die aandachtig had toegeluisterd, gaf Brand een wenk, en zeide:

— Wij gaan dien zonderling aanstonds bezoeken! Is het moeilijk zijn hokje te vinden?

— In het geheel niet! U gaat de zoldertrap maar op. en boven is een deur waarop hij zelf een teeken geschilderd heeft, waarvan ik niets begrijp, maar ik ben dan ook maar een arme, onwetende, oude vrouw! Misschien zult gij wel kunnen uitmaken, wat het moet voorstellen! Het is met zwarte verf op de deur geschilderd!

— Dat is voldoende, Mevrouw Brayne! zeide Raffles, en hij drukte ten afscheid de hand van het oude vrouwtje, dat nogmaals wilde beginnen met een stroom van dankbetuigingen, waaraan Raffles echter spoedig een einde maakte met de belofte, nog eens te zullen terugkeeren, wanneer Jack thuis zou zijn.

Daarop beklommen de beide vrienden niet zonder moeite de krakende, vermolmde, smalle trap naar de zolderverdieping.

Het portaalje daarboven was maar schaars verlicht door een ronde opening in den muur, wonder boven wonder eveneens met een ruitje afgesloten, en dat zelfs was schoongemaakt — waarschijnlijk door dezelfde zorgzame, vrien-

delijke hand die licht had gebracht op de bovenste verdieping.

De „deur met het teeken” was al heel gemakkelijk te vinden.

Raffles wees er Brand glimlachend op en zei zacht:

— De Swastika — en dat is alles.

Inderdaad. ongeveer midden op het paneel van de vervelooze deur was, met een ongevoefende hand en tamelijk onregelmatig het teeken geschilderd, hetwelk de theosofen ontleend hebben aan den godsdienst der Hindoes, het eeuwig draaiend waterrad in den vorm van twee rechte lijnen, aan beide zijden recht-hoekig gebogen, en die elkander in het midden kruisen.

De schilder had er zich blijkbaar niet om bekommerd, dat zijn al te volle kwast de verf had doen afdruipeu, waarmee ook de drempel rijkelijk bemorst was.

Raffles en Brand gingen zoo zachtjes mogelijk de laatste treden van de smalle trap op, die zich recht tegenover de deur met het teeken bevond.

En daardoor hoorden zij ook duidelijk het gerucht achter die deur, een soort van gebrom, nu en dan afgewisseld met het heen en weer schuiven van een zware stoel.

Raffles dacht er eerst aan, te kloppen, maar toen vond hij het beter, dien zonderling eens te overvallen, om te zien wat de man die zijn eigen naam niet wist, uitrichtte.

Hij draaide dus de kruk van de deur om, die piepend op haar hengsel draaide.

En de twee mannen zagen in een klein, laag vertrek, met een schuinne zoldering en zoo morsig en wanordelijk, dat het iedere beschrijving tartte.

Er was maar een enkel, smal raam in, en twee van de zes kleine ruitjes waren vervangen door een stuk pakpapier, met behulp van punaises tegen het hout bevestigd.

Onder dat raam stond een ruw houten tafel, beladen met oude kranten, boeken, en eenige instrumenten, waarvan de aard niet aanstonds duidelijk was.

Schuin daarachter stond een eenvoudig potkachelkje, dat ondanks de warmte van den heerlijken lentedag roodgloeiend stond, zoodat het in het kamertje bijna niet was uit te houden.

Gevaarlijk dicht daarbij lag op den grond een matras, zoo oud, dat het stroo er aan alle kanten uitstak.

Aan een haak hing een oud jasje, en op de matras was een hoed met breeden rand neergeworpen, zooals men ze in geen enkelen hoe-

denwinkel meer kan krijgen.

De man echter die voor de tafel zat scheen van de verschrikkelijke hitte volstrekt geen hinder te hebben

Er vertoonde zich tenminste geen spoor van eenig zweetdruppeltje op het gelaat dat hij

zonder eenige verbazing te toonen naar de beide bezoekers toewende om vervolgens op te staan, en met een hoffelijk gebaar te zeggen.

— Het is goed dat gij komt. Weest beiden welkom. Het duurt niet lang meer of ik zal gereed zijn!

weel u, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurfoto's van Filmsterren
in raak lijst?
/raagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

DE ALCHEMIST.

De man was van zijn stoel opgestaan, om de twee hem geheel vreemde mannen te begroeten. Hij was zeker zes voet lang, en breed geschouderd, en het was ook niet de ouderdom, die hem voor zijn tijd gebogen had, want naar zijn gelaat en zijn haarkleur te oordeelen, kon hij hoogstens vijftig jaar zijn.

De oogen stonden helder, maar er was toch iets in, dat Raffles aanstonds waarschuwde. Zonder bepaald krankzinnig te zijn, had die ongelukkige een of ander geestelijk defect, dat moest dadelijk in het oog springen voor iedereen, die eenige kennis had van de menselijke physionomie. Er was een onrustig licht in, en zij bleven nooit langer dan een paar seconden op het zelfde punt gericht — behalve wanneer de man voor zijn werktafel zat en in zijn zonderlingen arbeid verdiept was.

Het gelaat was vroeger zeker schoon geweest, en ook nu nog van een groote regelmatigheid, ofschoon de trekken een weinig verslapt waren onder den invloed van een of ander waandenkbeeld, een of andere zonderlinge hartstocht.

Het eerst viel de lange, blauw zwarte baard in het oog met nog slechts weinige zilveren draden erdoor, die hem zijn bijnaam hadden gegeven.

Het hoofdhaar was nog vol, maar er werd blijkbaar maar heel weinig zorg aan besteed, want het hing in dichte, ordeloze krullen langs zijn hoofd. De gelaatskleur was ziekelijk bleek, met een paar roode blosjes, dicht bij de oogen, waarschijnlijk het gevolg van ingespannen nadenken.

Wat de kleeren aangaat — die beide bezoekers met hun scherpen blik hadden onmiddellijk opgemerkt dat die tot den draad versleten waren — zeker wel tien modes ten achter maar van een voortreffelijken snit.

En de handen waren opmerkelijk door hun blankheid en den vorm van de lange, aristocratische vingers met hun spitse toppen.

De man gedroeg zich juist alsof hij de beide bezoekers reeds lang kende, en hun komst verwachtte.

Hij zocht nu blijkbaar naar een paar stoelen, vond die niet, werd verlegen, en brabbelde iets onverstaanbaars, terwijl een roode gloed in zijn wasbleeke wangen opsteeg.

Doe vooral geen moeite, Mijnheer! zeide Raffles haastig, die geen blik had afgewend

van het vermagerde gezicht, waarop duidelijk de sporen van honger en ontbering te lezen waren. Wij zullen niet lang misbruik maken van Uw kostbaren tijd, en kunnen het zonder stoel stellen! Ik hoop dat gij goede vorderingen maakt met Uw belangwekkenden arbeid?

— Ik zeide U reeds dat ik bijna gereed ben, antwoordde Blauwbaard met een trotsen glimlach. Nog slechts eenige onbeduidende verbeteringen, en ik zal de wereld versteld doen staan door mijn ontdekkingen.

— Is het onhoffelijk, Mijnheer, als ik vraag naar den aard van Uw werkzaamheden? vroeg Brand, die aandachtig rond had gekeken.

Blauwbaard trok zijn wenkbrauwen hoog op, en zeide toen, als iemand die zich beleedigd gevoelt:

— Het is U dus onbekend gebleven, Mijnheer, dat ik in dit armoedig vertrek goud maak?

Er vertrok geen spier op het gelaat van Brand toen hij beleefd antwoordde:

— Inderdaad, ik moet bekennen, Mijnheer, dat dit voor mij verborgen bleef! Mag men hopen dat Uw arbeid dus spoedig vruchten zal afwerpen?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, deed de man een paar stappen terzijde naar de tafel voor het raam, nam er een soort van smeltkroes af, en hield dien Brand voor, waarbij hij niets anders zeide dan:

— Overtuig U!

Brand keek in den kroes. Er bevond zich op den bodem een soort van goudkleurig poeder, dat hij onmiddellijk herkende als eenvoudig verguldsel in poedervorm, zooals men het vindt in die goedkoope kartonnen doosjes, die in iedere drogisterij voor eenige stuivers te koop zijn, en dat met behulp van harshoudende olie tot een papje wordt gemengd, waarmede men schilderijlijsten en beeldjes kan vergulden.

Maar Brand wachtte er zich wel voor, dit ook maar met een enkel woord te doen blijken en zeide met voorgewende bewondering:

— Schitterend! Mij dunkt dat gij de oplossing van het vraagstuk zeer nabij zijt.

— Voor mij is het geen vraagstuk meer, Mijnheer! zeide de fantast, zich trots op de borst slaande. Binnenkort zal de wereld een geheel ander aanzien krijgen! Geen armoede meer, ieder in overvloed, de bevolking der

gansche aarde, die zich baadt in het goud! Alle economische kwesties voor goed opgelost, geen najver meer, en dus ook geen oorlogen! Vrede op aarde, en den menschen een welbehagen!

Terwijl de man met Brand sprak had Raffles hem met groote aandacht gadegeslagen.

Zijn uitgebreide medische kennis, die hij steeds had onderhouden van het oogenblik af, dat hij met den doktersgraad de universiteit had verlaten, kon hem geen twijfel laten over het feit, dat de toestand van dezen ongelukkigen achteruit ging, en steeds verder achteruit zou gaan, tenzij men er in slaagde, een dam op te werpen tegen de vorderingen van den langzaam maar zeker aansluitenden waanzin.

Op het oogenblik was het nog een tamelijk onschuldige afwijking van den geest. De man dacht goud te kunnen maken, en voorloopig scheen dat zijn eenige dwaasheid te zijn. Maar Mevrouw Brayne had ook gesproken van geheugenverlies, en dat wilde Raffles aanstonds onderzoeken.

Hij vroeg dus met opzet geheel onverwachts: — Hoe is Uw naam?

Blauwbaard scheen in het eerst zijn vraag niet te hooren. Raffles moest ze nog eens herhalen, en toen begon de man te glimlachen, die zelfde blos van verlegenheid steeg in zijn wangen op en hij hikkelde, terwijl hij de smeltkroes weer op de tafel plaatste:

— Ik zou het U gaarne zeggen, want ik zie dat gij belang stelt in mijn arbeid — maar ik weet het tot mijn spijt niet! Het is soms erg nevelachtig in mijn hoofd — alsof er een mist hangt — en dat is zeer vervelend voor iemand, die zich met wetenschappelijke arbeid bezig houdt.

Hij wreef zich met zijn lange, slanke vingers een paar malen over het voorhoofd, alsof daar iets zat dat hem hinderde, en voor een kort oogenblik scheen hij de aanwezigheid van zijn beide bezoekers volkomen te vergeten.

En met diep medelijden keek Brand neer op dien man, in de kracht van zijn leven nog, maar bij wien het heerlijke licht van de rede voor altijd geblust dreigde te worden.

En dat niet alleen — maar de man leed honger, en hij zou als het ware van ontbering sterven, zonder zelfs te weten, waaraan hij zijn dood moest toeschrijven!

Er was natuurlijk niet aan te twijfelen, of Blauwbaard was oprecht hij wist inderdaad niet meer wie hij was, en uit zijn vorig leven waren geheele stukken, was misschien wel

alles opgelost in een ondoordringbaren nevel. Brand herinnerde zich zeer goed dat de vreeselijke wereldoorlog veel van deze gevallen van geheugenverlies op zijn geweten heeft.

De zonderling had zich al weer heengebogen over zijn wonderlijke instrumenten, zijn retorten en zijn maatglasjes, en liet weer dat zonderlinge gebrom hooren, toen Raffles, die zachtjes naast hen was getreden, luid en onverwachts vroeg:

— En hoe maakt je vrouw het?

Blauwbaard kwam langzaam uit zijn gebukte houding overeind en er lag een wonderlijke uitdrukking van pijnlijke onzekerheid op zijn gelaat, toen hij, na eenige aarzeling, en alsof de vraag hem volkomen verrast had, ten antwoord gaf:

— Ik denk dat zij het heel goed maakt — heel goed, Mijnheer! Zij is al tien jaren dood, en misschien wel veel langer — en zij heeft nooit iets gedaan, dat haar het recht zou onthouden, om den hemel binnen te gaan!

Brand keek Raffles met groote verbazing aan, toen deze naar de vrouw van den armen dwaas vroeg, totdat zijn blik viel op den breeden trouwring, dien de goudzoeker aan den ringvinger van zijn rechter hand droeg.

De ring scheen daar stevig vast te zitten ondanks de vermagering van den man, want het vleesch was aan weerszijden van den gouden band gezwollen.

De ring moest daar dus jaren en jaren lang op dezelfde plaats hebben gezeten, of, wat waarschijnlijker was, daar de bezitter zeker niet dikker was geworden, hij had haar van een anderen vinger afgenomen, van een pink misschien en toen met geweld, zonder te weten wat hij zelf deed, het sierraad aan een anderen vinger geschoven.

Hoe dit ook mocht zijn, de ring zat daar nu stevig vast, en het was duidelijk te zien, dat hij onmogelijk kon worden afgeschoven.

Raffles boog zich ongemerkt een weinig voorover, om te trachten een merkteeken op den ring te zien, maar deze was geheel glad.

Misschien bevond er zich van binnen een of ander opschrift, een naam, een datum, maar dat was natuurlijk onmogelijk waar te nemen, zoolang die ring niet kon worden afgeschoven.

Raffles trachtte opnieuw een gesprek met den ongelukkige aan te knopen, maar die was al weder zoo verdiept in zijn werk, dat hij slechts korte antwoorden gaf.

Vreemd genoeg scheen de aanwezigheid van die twee vreemdelingen hem plotseling te irriteren. Hij had hun den rug toegedraaid,

en bekeek door zijn vergrootglas een stukje geel metaal — gewoon koper, dat hij misschien voor goud aanzag.

En de twee mannen wierpen nog een laatsten blik door het armoedig hokje, op de versleten stroommatras, op het oude pak dat de man droeg, en dat betere jaren had gekend, op de open staande, kleine kast, waarin een leeg vuil bord en een kop zonder oor stonden — en toen gingen zij heen, met het vaste voornemen, voor dezen armen dwaas, die anders zeker van honger zou sterven, zoo spoedig mogelijk alles te doen wat er te doen viel.

Toen zij naar beneden gingen, kwamen zij juist op het portaal Jack Brayne tegen, een flink opgeschoten jonge man van ongeveer 24 jaren, met heldere oogen en een lachenden mond.

Hij kreeg een kleur van vreugde toen hij Raffles zag, greep diens hand, drukte ze alsof hij ze wilde verbrijzelen en zei :

— Moeder heeft mij juist verteld dat gij hier waart. Maar zij kon U het laatste, goede nieuws nog niet berichten, want dat wist zij zelf nog niet — ik ben vandaag al weer bevorderd, en naar een andere afdeling overgeplaatst zes pond in de week ! Ik zal nog millionair worden, en dat hebben moeder en ik aan U te danken.

— Niet aan mij, Jack, maar aan je eigen kunde en flinkheid ! Ik ben maar een schakel geweest, een bemiddelaar ! Ik was maar het knopje, waarop gedrukt moest worden — maar jij was de elektrische batterij, die den stroom leverde. Je ziet er uit als een heel gelukkig mensch en dat doet mij genoeg — want die ziet men niet zoo vaak, helaas !

Op dat oogenblik leek er een schaduw over het portaalte te glijden die achter Raffles heengleed, en toen deze zich snel omkeerde, zag hij juist een mooi, jong meisje, verlegen de woning van Mevrouw Brayne binnen glippen.

En toen hij weer naar Jack keek, zag hij, dat de jonge man een hoog roode kleur had gekregen.

De stem van Raffles had een wonderlijk zachten klank en zijn staalgrijze oogen leken een weinig omfloerst, toen hij met zijn hand op den schouder van Jack, tot hem zeide :

— En gelukkig kan men nog wel om andere dingen dan om geld ook verheugd zijn, mijn jongen. Was die jonge dame niet Uw buurmeisje, Ellen Howard ?

— Ik — ik geloof het haast wel, Mylord ! antwoordde Jack verlegen.

— Geloof gij het alleen maar ? Dan zou

ik maar eens gauw naar binnen gaan, om mij ervan te overtuigen ! Onzekerheid op zulk een gebied lijkt mij ondragelijk toe !

— Ziet gij — ik wil voor U geen geheimen hebben, want gij hebt zooveel voor ons gedaan — ik zou het vroeger niet gewaagd hebben, een woord tegen Ellen te spreken over liefde, maar nu ik zoo rijk ben, nu men tevreden over mij is op de fabriek, en ik een goede toekomst tegemoet ga, — nu vond ik dat ik niet meer zoo bescheiden behoefde te zijn !

— En je hebt gelijk Jack ! zeide Raffles, met gebogen hoofd.

Toen maakte hij vlug zijn hand los uit die van den electricien en wendde zich naar de trap met de woorden :

— Ik denk dat wij spoedig weer eens terug komen. Bezoek vooral ijverig je avondvakschool ! Bedenk wat er op het spel staat ! Misschien wordt je nog wel een afdeelingchef, met een salaris, dat dubbel zoo hoog is als nu ! Tot ziens, mijn jongen !

En zonder nog eens om te zien, liep hij haastig de trap af.

De twee mannen zaten zelf al weder in hun auto, die op den hoek van Whitechapel Road op hen had staan wachten, met den reusachtigen chauffeur Henderson achter het stuur, toen Raffles, met iets van bitterheid in zijn stem, zeide :

— Zes pond in de week ! En daarmee is die jongen den koning te rijk, alleen maar omdat hij jong is, het geloof in de toekomst heeft, en van een lief, meisje houdt. En om hem heen vechten duizenden als wilde dieren om een hand vol goud, en volkeren vliegen elkander naar de strot om een paar liters petroleum !

— Wie weet hoe het naderhand met hem wordt ! zeide Brand hoofdschuddend.

— Ja juist — wie kan dat weten ! Wie kan zeggen hoe zelfs een knaap als Jack Brayne naief, frisch, onbedorven, met weinig tevreden, later kan worden in een door en door bedorven maatschappij als deze. Maar voor het oogenblik is hij nog gelukkig, en hij moest eens weten hoe ik hem benijd met mijn millioenen, en mijn kennis, en mijn wereldwijsheid !

Raffles zat een oogenblik strak voor zich uit te staren toen maakte hij een gebaar alsof hij iets wegwierp en zeide met een geheel veranderde stem :

— Dat is een wonderlijke zaak met dien armen waanzinnige op de zolderkamer !

— Ongetwijfeld ! Geloof je niet dat een zekere schok te zwaar voor hem om te dragen, dien toestand in het leven heeft geroepen ?

— Mij dunkt, dat daaraan niet te twijfelen valt! antwoordde Raffles. Er moet iets in het leven van dien man zijn voorgevallen, dat zijn hersens op een al te zware proef heeft gesteld. Dat geheugen verlies is stellig plotseling ingetreden. Op een goeden dag heeft hij dus zijn huis verlaten — en hij is er niet meer in terug gekeerd. eenvoudig omdat hij niet meer wist waar het was! En wie weet welke noodlottige omstandigheden toen hebben samengespannen om hem als het ware door samenleving te doen vergeten! Wellicht had hij is het begin wat geld, maar dat heeft hij natuurlijk moeten uitgeven aan huisvesting en voedsel, zijn waanzin nam maand na maand, week na week langzamerhand toe, en zoo moest dit het einde wel zijn! Papieren heeft hij zeker niet, want in den loop van jaren had men die toch wel eens te zien gekregen, waardoor het mogelijk zou zijn, hem aan zijn familie terug te geven!

— En wie weet welke familie! Naar den snit van dat oude pak te oordeelen....

Brand, kon niet uitspreken.

Raffles had hem plotseling bij den arm gegrepen, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

En hij riep opgewonden :

— Het pak! Ezels die wij zijn!

— Pardon waaraan heb ik die benaming te danken? riep Brand eenigszins verontwaardigd uit.

— Wij zijn domooren zeg ik je nog eens, dat oude costuum kan ons immers de oplossing brengen.

— Hoe zoo? Denk je dan soms nog iets in de zakken te vinden?

— Niet in de zakken, maar aan de binnenzijde van de kraag. De man droeg geen confectie, maar een costuum, door een uitstekend kleermaker vervaardigd. Diens naam moet er stellig is staan. Wij gaan naar hem toe, met de jas en na eenig zoeken zal die kleermaker ons toch wel den naam kunnen noemen van den klant, die dat pak bij hem kocht! In ieder geval moet het geprobeerd worden.

— Hij bracht den mond voor het einde van de spreekbuis en beval Henderson terug te keeren. Een half uur na zijn vertrek was Raffles weer bij Mevrouw Brayne.

Maar Blauwbaard was een kwartier geleden uitgegaan.

En Blauwbaard keerde dien avond niet terug.

En ook niet dien nacht, of een van de volgende dagen....

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK III.

HET VERDWENEN KLEEDINGSTUK.

Toen er een paar dagen waren verstreken, zonder dat er het minste werd vernomen van den zonderling, nam Raffles zich voor, een grondig onderzoek in te stellen.

Want hij was belang gaan stellen in dien man, die meende, goud te kunnen vervaardigen, en in wiens verleden duistere dingen moesten zijn, die Raffles, indien hem dit mogelijk kon zijn, wilde ophelderen.

De zware trouwring wees er op dat Blauwbaard getrouwd was. Leefde zijn vrouw nog? En zoo ja. — waar dan? Waren er kinderen, die plotseling en op een vreemde wijze van hun vader beroofd werden, die dus voor hen dood was, en toch ook weer niet dood?

Wat was de aanleiding geweest tot dat plotseling verlies van geheugen?

Dat kon niets anders zijn geweest dan een zware slag — zoo zwaar, dat hij een man in de kracht van zijn leven bijna verpletterde en hem tot een onnoozelen dwaas had gemaakt, nauwelijks in staat, zich zelf in het leven te houden.

Tenslotte, wat was er nu met hem gebeurd?

Het was bijna zeker, dat hem een of ander ongeluk was overkomen.

Dergelijke lieden loopen vaak in gedachten, zonder zich om het drukke verkeer te bekommeren, en het was zeer goed mogelijk, ja zelfs heel waarschijnlijk, dat een of ander voertuig Blauwbaard had aangereden, en dat hij nu in een of ander gasthuis lag, tenminste wanneer men hem al niet naar een of ander politielijkenhuis had overgebracht.

Toen er dus drie dagen verlopen waren, en Raffles naar de Bishop Street was gegaan, teneinde naar den vermisten man te vragen en daar moest vernemen, dat hij nog steeds niet was terug gekeerd, begon hij dadelijk zijn onderzoek, snel en krachtig, met al de hulpmiddelen, waarover hij beschikte.

Dit stond vast — dien avond kon Blauwbaard onmogelijk heel ver zijn gekomen, en het ongeluk — als er een had plaats gehad — moest hem dus niet al te ver van zijn wonig overkomen zijn.

Want geld voor een taxi had hij volstrekt niet, en er zouden wel weinig chauffeurs te vinden zijn, die zulk een armoedig, zich zonderling gedragend vrachtje hadden willen aannemen.

Misschien was hij op een bus gestapt, en in die richting begon Brand op verzoek van Raffles het onderzoek, terwijl deze zelf de gasthuizen een voor een opbelde.

En wat hij vermoedde en verwacht had, gebeurde ook al zeer spoedig: In een van die inrichtingen was inderdaad drie avonden tevoren een vrij haveloos gekleed man opgenomen, met een zwarten baard, en een mager, hongerig gezicht, die aangereden was door een vrachtauto.

De wonde was gelukkig niet doodelijk geweest maar toch wel zoo ernstig, dat onmiddellijke opname in een ziekenhuis noodzakelijk was, waar hij minstens veertien dagen zou moeten blijven.

Raffles noteerde den naam, stelde zich toen in verbinding met Brand, die op geregelde tijden in een klein wijnhuis aan Whitechapel Road aan de telefoon zou komen, en zeide hem dat hij zijn onderzoekingen wel kon staken.

Zoodra Brand de bibliotheek binnentrad in het kleine, fraai gemeubelde huis van Raffles, waar hij onder den naam van Lord Aberdeen woonde, zeide deze eenvoudig:

— Ik geloof dat wij hem hebben!

— Waar is hij dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Hij ligt op het oogenblik in het King Albert Hospital. Een aanrijding. Niet doodelijk, maar hij is nog altijd bewusteloos.

— Misschien dat de schok hem herstelt! riep Brand op levendigen toon.

— Daaraan heb ik ook al gedacht — Brand! Zulke dingen gebeuren wel eens, een enkele maal! Wij moeten er echter maar niet te vast op rekenen! En het komt ook wel voor, dat zulk een plotselinge schrik pas maanden, ja soms zelfs jaren later zijn genezenden invloed doet gelden. In ieder geval gaan wij er nu dadelijk heen. Misschien kunnen wij den armen man van nut zijn, en zorgen dat hij wat meer krijgt, dan de gewone verpleging.

Een oogenblikje later stoot de door Henderson bestuurde, donker blauw limousine reeds door de straten, tot aan de grens van de wijk van Whitechapel en stond daar tegen het late middaguur stil voor het groote, nieuwe hospitaal, hetwelk daar tijdens den oorlog gebouwd werd en gedoopt werd met den naam van Koning Albert van België.

Het kostte eenige moeite, alvorens de twee

mannen verlof kregen, Blauwbaard te bezoeken, want eerstens was hij in de laagste klasse ondergebracht, en daarvoor was het nu geen bezoekuur, en bovendien was hij nog steeds bewusteloos, ofschoon de dokter hoopte, dat hij daaruit ieder oogenblik zou ontwaken.

Maar toen Raffles den naam van Lord Aberdeen had genoemd, schikte zich alles verrassend snel. De hoofdverpleegster wist immers wel, dat die jonge man met zijn blauwe oogen, die met Zijne Lordschap was meegekomen, ieder jaar wel bijna 100.000 Pond ronddeelde onder gasthuizen en alle instellingen van maatschappelijk nut.

En zoo ging dus een jong verpleegstertje op vlugge voetjes den beiden bezoekers voor naar de gemeenschappelijke zaal voor mannen, waar tachtig bedden konden staan, en waar men den armen Blauwbaard had neergelegd.

Raffles zag onmiddellijk dat er geen naam was ingevuld op de kaart, die aan het hoofdeinde van het bed hing.

Dat was ook bijna onmogelijk, overwoog hij aanstonds, want de verongelukte was bewusteloos binnengebracht, en hij had blijkbaar volstrekt geen papieren bij zich waaruit zijn identiteit kon blijken.

Alleen de aard van het ongeval was dus ingevuld: „Enkelvoudige ribbenbreuk, vleeschwonde aan de dij.”

Nu, dat zag er nogal geruststellend uit, meende Brand, die naast het bed was getreden, waaromheen dadelijk door de twee zaalzusters het beschermend schut was geplaatst.

Maar voor zij weer konden heengaan, vroeg Raffles:

— Verkeert hij al lang in dien toestand?

— Hij heeft zich zoeven voor het eerst bewogen, Mijnheer! gaf een der zusters ten antwoord. Het is vreemd, dat hij zoo lang bewusteloos blijft, terwijl de wonden toch niet zoo heel ernstig zijn!

— Heeft de geneesheer operatief moeten ingrijpen?

— Dat was niet noodig! Hij wil daar mee wachten, totdat hij uit zichzelf weer is bijgekomen. Dan zal hij ons ook zijn naam wel zeggen, en zijn woonplaats!

— Ik vrees dat dit niet het geval zal zijn zuster! Ik ken deze man! Niemand, in het huis waar hij woont, kent zijn naam — omdat hij dien ook zelf niet weet! Het is een geval van geheugenverlies en van zinsverbijstering! De ongelukkige meent, dat hij goud kan maken.

De zuster had verbaasd toegeluisterd en zeide toen:

— O, maar dan wilt U ons misschien zijn adres wel opgeven, zoodat wij zijn familie kunnen waarschuwen!

Maar Raffles schudde het hoofd en zei:

— Ook dat zal onmogelijk zijn, zuster! Wellicht heeft hij familie, misschien zelfs hier in Londen — maar daar weet hij zelf niets van! Als zij naar hem gezocht heeft, dan zullen haar pogingen vruchteloos zijn gebleven, want hij woont geheel alleen, en niemand komt hem ooit bezoeken!

— Maar hij draagt een trouwring, riep de zuster verwonderd uit!

— Ja, hij moet getrouwd zijn, maar ik verzeker U, dat hij al twee maanden in het huis woont, waar ik hem ontmoette, zonder dat ooit iemand naar hem is komen vragen!

— Nu, dan kunnen wij er ook niets aan doen! Dat zal dan wel weer een schadepostje voor ons worden!

— Ik zal wel voor hem zorgen! zeide Raffles eenvoudig. Zoodra het door den dokter wordt toegestaan, kunt gij hem op mijn kosten naar een afzonderlijke kamer laten overbrengen. Daar zal hij zich zeker heel wat rustiger gevoelen met zijn arme, verwarde hersens!

Op dat oogenblik maakte de gewonde een zwakke beweging, die onmiddellijk door het oog van de andere verpleegster was opgemerkt.

Haar zachte kreet riep de anderen aanstonds naar het hoofdeinde van het bed.

Allen keken vol spanning neer op het was-bleeke vermagerde gezicht, waartegen het zwart van den baard scherp afstak.

Nu begonnen de oogleden te trillen, en als met moeite sloeg Blauwbaard ze op.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende om te zien, dat de schok van de aanrijding niet de gevolgen had gehad, die hij er een oogenblik van hoopte. Nog altijd stonden de oogen vreemd, en was hun blik vaag en troebel. Ook lag er niet de minste verwondering in, toen hij met moeite het hoofd ophief en rondkeek. En toch had zijn eerste indruk verbazing moeten zijn, dat hij zich in deze vreemde omgeving bevond.

Toen zei hij heel beleefd, en het klonk allerzonderlingst, op dit oogenblik en op deze plek:

— Ik heet U hartelijk welkom, Majesteit! Neem plaats, als ik U verzoeken mag!

De zusters glimlachten alleen maar. Die hadden al heel wat anders vernomen uit de monden van dronkaards en krankzinnigen!

Brand keek met diep medelijden neer op den gewonde, vatte even de rondtastende,

witte hand, tusschen zijn sterke, gezonde vingers, en vroeg deelnemend.

— Hoe gevoelt gij U vriend ?

— Heel goed. Maar waarom gaan die dames toch niet zitten. Zij zien er vriendelijk en helder uit. Deze kamer lijkt mij heel groot toe ! Het is een beetje ijel in mijn hoofd, ik zou wel weer willen slapen.

En een oogenblik daarna sloten zijn oogen zich al weer.

Hij zat binnen een paar weken volkomen genezen zijn, zeide een der zusters op geruststellenden toon tot Raffles, die reeds zijn handschoenen had gegrepen om heen te gaan, toen hem iets scheen in te vallen.

Op levendigen toon wendde hij zich tot de zuster die gesproken had en zei zacht.

— Luister eens zuster. Ik heb U iets te vragen. Ik stel belang in dezen man. Ik heb reeds drie dagen geleden een poging gedaan om den sluier op te lichten, die over zijn verleden ligt. Papieren heeft hij volstrekt niet misschien bevat zijn trouwring een paar letters die ons houvast kunnen geven maar ook dat is niet zeker. Bovendien men zou den ring moeten los vijlen. Wellicht dat zijn godwongen rust hem doet vermageren maar daarop wil ik niet wachten. Er is mij reeds vier dagen geleden een ander middel ingevallen. De man draagt kleeders tot op den draad versleten, en die zeker wel tien jaren oud zijn, maar die stellig afkomstig zijn van een voortreffelijken kleerenmaker. Gekregen heeft hij ze stellig niet want daartoe pasten ze hem te goed zelfs nu nog. Nu ik vermoed dat in de jas nog wel het merk van den kleermaker zal staan, zooals dat steeds het geval is. Het zou mogelijk kunnen zijn, dat deze mij inlichtingen zou kunnen geven. In ieder geval wil ik die poging wagen ! Zoudt gij mij even die jas willen toonen ?

— Wel zeker Mylord met het grootste genoegen ! antwoordde de verpleegster.

Zij ging naar een der wanden van de zaal, waar zich een rij smalle genummerde kastjes bevond bestemd om er de kleeren af te sluiten van de patienten.

Die kastdeuren worden gemeenlijk afgesloten met behulp van een slot, waarop geen sleutel, maar een zoogenaamde paspartout past, zooals die ook bij tramdeuren gebruikt worden.

De beide mannen zagen haar een van die smalle kastdeuren openen, even zoeken, en toen hoorden zij haar duidelijk een kreet van verrassing slaken.

De andere zuster, die was weggeroepen,

kwam dadelijk naar haar collega toelopen, en een kort oogenblik spraken zij druk en opgewonden met elkander op gedempten toon.

Toen kwamen beiden, na de kastdeur gesloten te hebben haastig weer aanloopen en de zuster die met Raffles gesproken had zeide op een toon van de grootste verbazing.

— Ik begrijp er niets van Mijnheer ! De jas is er niet.

— De jas is er niet ? herhaalde Raffles afgemeten. Nu dan zal ze ergens anders zijn ! Misschien wordt zij gereinigd ?

Dat is dadelijk na zijn opneming gebeurd, zooals het voorschrift luidt: Ik zelf heb de kleeren in de kast opgehangen trouwens — ik weet met absolute zekerheid dat de jas er anderhalf uur geleden nog hing want ik ben toen nog eens gaan kijken of ik misschien een papier vond tusschen de voering een brief-enveloppe of iets dergelijks waaruit wij zijn naam hadden kunnen opmaken.

— En daarna hebt gij de kast afgesloten ?

— Dat kan niet anders. Ten eerste moest ik nu, bij het openen den stift in het slot rond-draaien en als ik vergeten had de kast na mijn onderzoek te sluiten dan zou het deurtje een weinig zijn opengevallenen dat had ik onmiddellijk moeten zien. Ik ben volkomen zeker van mijn zaak.

De beide mannen hadden een snellen blik met elkander gewisseld.

Wat had dat te beteekenen ? Wie zou nu de jas van een armen man stelen ? En met welk doel ? Wie kon het hebben gedaan, zonder dat het gemerkt werd ?

Maar de beide zusters waren reeds in volle actie. Dit moest dadelijk opgehelderd worden ! Het was onbegrijpelijk lat zulk een geheel versleten kleedingstuk waar niemand een stuiver voor zou geven, uit een gesloten kast gestolen werd.

En toch kon er van een vergissing geen sprake zijn. De zuster wist tot op een paar minuten na, wanneer zij de jas doorzocht had en weer in de kast had opgehangen.

— Kun je soms de jas is gedachten ergens anders hebben neergelegd, vroeg de jongste verpleegster die geheel in de war scheen te zijn.

— Ik ben toch niet gek, antwoordde haar collega korzelig. Ik loop toch niet te droomen. Voor de kast staande heb ik de zakken met de voering doorzocht, niemand kon mij storen, en ik had dus geen reden met de jas weg te loopen ! Ik herhaal nog eens, dat ik ze weer aan den haak heb gehangen, en toen de deur op slot heb gedraaid !

— Wel, dan hebben wij hier te doen met dit eigenaardige, feit, zuster: Binnen anderhalf uur, terwijl het nog licht is, en in een zaal, waar zestig van de tachtig bedden ongeveer bezet zijn, is uit een gesloten kast een versleten jasje gestolen, dat volstrekt waardeloos is! Kunt U daar een verklaring voor doen?

— Geen verklaring hoegenaamd, Mijnheer! U wel?

Raffles bekeek een oogenblikje den ivorenknop van zijn wandelstok, voor hij schouderophalend ten antwoord gaf:

— Misschien wel! Maar voor het oogenblik stel ik het meeste belang in de zaak, hoe de diefstal kon plaats hebben, zonder dat het gemerkt werd!

— O, dat is niet zoo vreemd, als het klinkt! antwoordde de jongste verpleegster. Het is hier des middags nog al erg druk. Bovendien zijn er juist van daag acht of negen patienten gebracht, terwijl er drie zijn weggegaan. Dat geeft heel wat geloop, en de kasten worden dus herhaaldelijk geopend en weer gesloten. Het is onmogelijk dat de verplegers precies weten, van wie al die kastjes zijn! Het is al mooi dat zij hun eigen nummer kunnen onthouden!

— Dat laat zich hooren, Zuster! zeide Raffles nadenkend. Intusschen het moet U en Uwe collega's toch opgevallen zijn, als er een vreemde in de zaal kwam!

— Dat spreekt vanzelf!

— Was er vandaag bezoekdag?

— Neen! Gij hebt een speciale vergunning gekregen!

— Wanneer maakte de dokter zijn laatste ronde?

— Die is hier van morgen om acht uur voor het laatst geweest! Hij komt pas om zes uur weer terug!

— Kan hier iemand binnen komen, zonder dat gij het onmiddellijk ziet?

— Nu — onmogelijk is het niet, maar hij zou toch niet lang onopgemerkt blijven! zeide de jongste verpleegster, overtuig U zelf maar! De zaal heeft vier breede uitgangen naar de gemeenschappelijke gang, waaraan nog drie geheel gelijke mannezalen gelegen zijn, en dan nog een kleine dienstdeur, die alleen voor ons, zusters, bestemd is, en waardoor wij gaan, als wij naar de keuken en naar de apotheek willen gaan.

— Is er dicht bij die deur een trap naar beneden?

— Ja, een ijzeren wenteltrap.

— Kunnen zusters van andere afdelingen hier in en uitloopen?

— Natuurlijk! Maar gij gelooft toch niet Mijnheer...? begon de oudste verpleegster verontwaardigd.

— Zuster bij zulk een vreemde zaak zijn vreemde veronderstellingen gewettigd! antwoordde de Raffles rustig.

— En iedereen kan wel aan een verpleegstercostuum komen! opperde de andere zuster.

— Daar maakt gij een schrandere opmerking! hernam Raffles. Zou een vreemde zuster hier onmiddellijk opvallen, gelooft gij?

— Welneen! wij zijn hier met ons 120! Het zou vrij lang duren, voor men een vreemd gezicht in zulk een groote zaal als deze zou opmerken! En de dief of de dievegge had aan een halve minuut ruimschoots genoeg om den diefstal te plegen!

— Hebt gij allen zulk een paspartout? vroeg Raffles weer.

— Neen, alleen de Hoofdzuster, de eerste zaalzuster, en dan nog een zuster van de administratie!

— Dat geldt natuurlijk voor iedere zaal afzonderlijk! Zijn die paspartouts in het heele gebouw gelijk?

— Ja, dat wel!

— Mag ik de Uwe eens zien?

Wel wat verwonderd stak de oudste verpleegster haar hand in de zak van witte schort en overhandigde Raffles den stalen stift.

Deze bekeek het voorwerp even en haalde de schouders op.

Het was al een heel gewone sleutel, met een vierkant gat, en zoo als men ze vaak in de handen van tram- en treinconducteurs ziet. Dit ding paste dus stellig op al de deuren, bestemd om kleedingstukken te bewaren, die er in dit ziekenhuis waren te vinden, en dat zouden er misschien wel een paar honderd zijn.

Raffles gaf de paspartout weer terug, dacht een oogenblikje na, en zei toen weer.

— Een ding is toch niet heel duidelijk! Hoe heeft de dief — het zij man of vrouw — die jas kunnen meepaakken zonder dat het werd gezien! Men moest er toch rekening mee houden, dat een van de patienten zijn richting kon uitkijken.

— O, wat dat betreft — het is niet zoo moeilijk, zulk een dun, versleten colbertjasje onder een boezelaar mee te nemen! antwoordde de oudste zuster, een weinig ongeduldig. En ik moet U zeggen dat voor mij niet de wijze, waarop de diefstal plaats vond, maar het doel ervan de hoofdzaak is! Het is mij volkomen raadselachtig, wat men aan zulk een jas kan

hebben, die zelfs een voddenkoopman niet op zijn kar zou willen meenemen!

Raffles keek haar op een vreemde wijze aan en zei toen, terwijl hij zijn hoed greep:

— Misschien hebt gij daarin wel gelijk! Ik hoop dat men den dief spoedig zal ontdekken — in het belang van dezen man hier! Wij gaan nu heen, zuster, en ik zal zoo vrij zijn, vanavond nog even te telefoneeren. Misschien is er dan

iets ontdekt!

Nu, wat dat betreft, had Raffles goed gezien!

Men had inderdaad iets ontdekt, dien avond, toen hij telefoneerde. Want men had het versleten jasje van No. 17 terug gevonden in een weinig gebruikte gangkast.

Maar de naam en het adres van den kleermaker waren er zorgvuldig uitgetornd....

DUBEC RECLAME.

**Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.**

HOOFDSTUK IV.

HET MEISJE, DAT HOOGER OP WILDE.

Raffles legde de telefoon langzaam neer, en wendde zich om naar Brand die in den gemakkelijksten stoel zat, dien hij in de bibliotheekkamer had kunnen vinden en gespannen naar hem keek.

— Wel ? vroeg hij, een rookwolk uitblazend.

— Teruggevonden — maar zonder het merk !

— Wat zeg je daar ? En is het zeker, dat er een in heeft gezeten ?

— Daar vroeg ik natuurlijk dadelijk naar ! Zuster Duncan — dat is degene, die vanmiddag de ontdekking deed — verklaarde mij, dat de stof, waarop het zijden lint met naam en adres van den kleermaker vastgestikt had gezeten, veel donkerder van kleur was, dan de rest van het jasje. Trouwens zaten kleine stukjes van de haastig losgetornde draad er nog in ! En je begrijpt dat een vrouw zich in zulke dingen nooit kan vergissen.

— Dat is het merkwaardigste, wat ik nog ooit gehoord heb, barstte Brand uit. Wat heeft dit alles te beteekenen ?

— Mijn beste Brand mij dunkt dat er maar een enkele oplossing zal zijn ! antwoordde Raffles, die zich tegenover Brand in een stoel liet vallen, en zijn lange beenen kruiste.

— Ik ben benieuwd ze uit jouw mond te hooren, want ik wil wel bekennen dat de zaak voor mij volkomen duister is.

— Dat valt mij van je tegen, Charles ! zeide Raffles, hem met den vinger dreigend. Deze diefstal die niet zonder gevaar was, en dus reeds daardoor het belang van de onderneming aantoonde, had alleen de roof van een voddig jasje ten doel. Wat blijkt dus al dadelijk ? Dat het niet om dit voorwerp als zoodanig te doen was, naar dat het iets vertegenwoordigde, van oneindig grooter belang !

— Het kleermakersmerk ?

— Dat in de eerste plaats ! En dit was toch ook maar een lintje, met gele zijde geborduurd, denk ik ! Waarom werd het gedaan ? Alleen maar, dit is dunkt mij duidelijk, om den bewusteloozen man, die daar gewond neerlag te berooven van het eenige identiteitsteeken, dat hij nog bezat.

— Maar Edward, als wij dat aannemen — dan moeten wij ook als vaststaande beschouwen, dat de dief wist, met wie hij te doen had, en wie Blauwbaard is !

— Welnu, wie belet ons om dat aan te nemen

vroeg Raffles kalm. Is het niet mogelijk dat er in Londen personen zijn, die geweten hebben, wie Blauwbaard was ?

— Maar waarom maakten zij dat dan niet wereldkundig ? riep Brand uit.

— Wel, omdat hun belang meebracht, het tegenovergestelde te doen !

Brand keek Raffles met groote oogen aan en mompelde :

— Ik wil gevierendeeld worden, als ik je kan volgen ! Welk belang kan iemand er bij hebben, dat zulk een arme drommel weer aan zijn gezin wordt teruggegeven ?

— Als wij eens aannamen, dat die terugkeer juist moet worden belet ?

— Maar om welke reden ?

— Is het niet mogelijk, Brand, dat er iets met dien man gebeurd is, hetwelk plotseling zijn persoon van groot gewicht maakt ? Het is duidelijk dat een man die arm is, en daarenboven zijn geheugen kwijt, niemand veel schade kan berokkenen ! Het wordt echter anders, wanneer hij — eensklaps schatrijk zou worden !

— Je bedoelt — hij kon een erfenis hebben gekregen ? riep Brand uit met een schok over-eind komend uit zijn stoel.

— Ja, iets dergelijks bedoel ik. Men heeft groot gevaar geloopt, betrapt te worden bij een diefstal, en dat lostornen van het merk uit dien jas is natuurlijk niet voor de grap gedaan, en hij of zij die het weet, is stellig niet ontbloot van scherpzinnigheid ! Een domme komt maar niet zoo spoedig op de gedachte, dat een simpel kleermakersmerk een man zou kunnen legitimeeren ! Ook wij zijn wel op die gedachte gekomen !

— Pardon, jij alleen !

— Goed dan ! Intusschen blijkt eruit, dat men wilde beletten, dat Blauwbaard herkend werd. Zijn toestand moet dus in een of ander opzicht aanmerkelijk veranderd zijn, sedert een paar weken, of maanden wellicht ! En die verandering kan onmogelijk iets anders zijn, dunkt mij, dan een vermeerdering van rijkdom, die hem te wachten zou staan, als men hem vond ! Vindt jij mijn redeneering soms al te gezocht ?

— In het minst niet ! Integendeel — zij is logisch ! Maar toch, als je gelijk hebt, dan blijft er nog veel raadselachtigs over ! Volgens jou immers zou er dan iemand bestaan, die er

voordeel bij heeft, dat Blauwbaard niet ten tooneele verschijnt, hetgeen dan slechts kan beteekenen, dat die geheimzinnige man of vrouw het geld in handen zou krijgen, indien Blauwbaard zich als erfgenaam niet komt aanmelden!

— Natuurlijk!

— Maar dan zou die iemand al dien tijd hebben moeten weten wie Blauwbaard was, en waar hij hem kon vinden! Want de man was versuft, en kon onmogelijk aan iemand zijn waren naam noemen!

— Wel, Brand, daarvan ben ik ook overtuigd! zeide Raffles rustig. Dat er tot dusverre niet is opgetreden, beteekent alleen, dat Blauwbaard onschadelijk was, en men hem dus niet wilde lastig vallen. Maar mij dunkt, dat zij dit altijd geweten moeten hebben, dat er nog wel eens dag kon komen, waarop de arme waanzinnige rechten zou kunnen doen gelden. Wat nu de aanslag betreft...

— De aanslag? herhaalde Brand verwonderd

— Ja zeker! Bij nader inziens geloof ik niet, dat de man het slachtoffer is geworden van een ongeluk, maar wel degelijk van een boosaardig opzet!

— Je gelooft, dat men hem heeft willen doodden? riep Brand ontzet uit.

— Ja, dat geloof ik! Want doodden kunnen niemand meer lastig vallen!

Het bleef even stil in het vertrek, en Brand vorviel in diep nadenken.

Plotseling was een afgrond van misdaad en hebzucht voor hem opengegaan, en hij bewonderde de vlugheid, waarmee Raffles den toelag had voorzien.

Na eenige oogenblikken begon hij weer:

— Ik neem aan, dat je gelijk kunt hebben, Edward. Er moet dus iemand hebben bestaan, die op de hoogte was van het verblijf van Blauwbaard, en die dadelijk is opgetreden, krachtig en medoogenloos, toen er gevaar dreigde, dat een groote erfenis of welk ander geldelijk voordeel dan ook hem zou kunnen ontgaan. Ik wil verder ook aannemen dat de aanrijding met opzet plaats vond, en dat de booswicht, bemerkende dat zijn opzet slechts ten deele geslaagd was, zijn slachtoffer heeft willen berooven van iedere kans om zich te legitimeeren! Maar dan zou ik toch wel eens willen weten, hoe die roof van het jasje in zijn werk is gegaan!

— Brand, het kan alleen gedaan zijn door een der verpleegsters!

— Wat je daar zegt, klinkt afschuwelijk, Edward! riep Brand uit.

— De zucht naar geld houdt voor geen enkel beroep halt! zeide Raffles op harden toon. De ouderen zijn misschien standvastiger, maar de jongeren bezwijken in den regel al te spoedig aan de verleiding.

— Maar kan het geen vreemde geweest zijn, vermomd als verpleegster?

— Dat kan ik bijna niet gelooven, Brand! Dat zou te veel bezwaren hebben gehad. Ga maar eens na! Hoe had een vreemdeling nauwkeurig moeten weten, waar men Blauwbaard had neergelegd, en, wat veel belangrijker is — welk nummer het kastje droeg, waarin zich zijn kleeren bevonden?

— Dat had hij kunnen informeeren!

— Niet, als hij werkelijk zoo schrandler is, als ik denk, wierp Raffles tegen, want dat zou achterdocht hebben gewekt! Welk belang zou iemand er bij kunnen hebben te weten in welke kast wat kleeren hangen, die weinig beter zijn dan voddens?

— Dat is zoo. Dat zou zeker een vreemden indruk hebben gemaakt.

— Ik laat nog daar, dat dit gasthuis nog al ingewikkeld gebouwd is, en een vreemde er niet zoo gemakkelijk den weg in vindt.

— Dat wil dus zeggen, Edward: Je gelooft dat een van de verpleegsters is omgekocht?

— Dat moet ik wel gelooven.

— Heb je in het bijzonder een van die meisjes op het oog?

— Ja, Brand! Is het jou ook niet opgevallen, dat die jongste verpleegster met die donkere oogen wel wat al te vlug was met haar verklaringen en ons als het ware in den mond gaf, wat wij moesten vragen?

Brand maakte een gebaar van schrik en riep uit:

— Dat kan ik bijna niet gelooven! Zulk een mooi, jong meisje, met zoo'n onschuldige uitdrukking op haar frisch gezichtje!

— Mijn waarde Brand, je blijft nog wel zeer jong! Ik voor mij laat mij maar zelden bedriegen door het uiterlijk van een vrouw! Ik zou je voorbeelden kunnen noemen uit de geschiedenis, een half dozijn als je wilt, die je wantrouwend zouden moeten maken! Er zijn giftmengsters geweest, die een dozijn bloedverwanten en echtgenooten naar de andere wereld hebben geholpen, en die een engelachtig gelaat hadden! Daartegen kan ik je weldoeners van de menscheid opnoemen, edelmoedige mannen en vrouwen, die zoo leelijk en afschuwwekkend waren, dat men hen tot iederen misdaad instaat zou hebben geacht! En daarom zal ik zoo vrij zijn, het jonge

deertje goed in het oog te houden! Ik blijf er bij, dat de diefstal gepleegd moet zijn door iemand, die van alle omstandigheden zeer nauwkeurig op de hoogte was, en dat kan alleen maar een verpleegster zijn — en dan een zuster, die op de zaal zelve dienst doet!

— Maar hoe kwam ze aan den paspartout? vroeg Brand, die nog niet overtuigd scheen.

— Je hebt zelf gehoord, dat er vrij wat zijn! Zij kan dien heel gemakkelijk ergens weg hebben genomen en na gebruik weer op zijn plaats hebben gelegd!

Brand schudde mistroostig het hoofd, en zei, half voor zich heen:

— Ik zou het vreeselijk vinden, als je in dat opzicht gelijk zoudt hebben, Edward!

Maar Raffles haalde de schouders op en zei:

— Het is vreemd, dat je zoo vele jaren aan mijn zijde hebt geleefd en mijn avonturen hebt gedeeld, terwijl je nog altijd onkundig schijnt te zijn van de grondwaarheid, dat de zucht naar geldelijk gewin ieder mensch is aangeboren, en dat begeerte naar weelde en rijkdom een soort van instinct is, waaraan maar heel weinigen onder ons niet zijn onderworpen! De een heeft het wat meer, de ander wat minder, en dat jonge verpleegstertje had het waarschijnlijk zeer sterk. Het lieve kind ziet waarschijnlijk een andere toekomst voor zich dan het omzwaeltelen van stukgeslagen hoofden en het ingeven van drankjes! En dat is nu mijn indruk van haar! Vergis ik me — des te beter. En daarom zullen wij dadelijk aan het onderzoek gaan. Maar eerst zal ik je nog iets anders moeten verzoeken, Brand. het is geen aangenaam werk, maar het zal gedaan moeten worden, voor we met kans van slagen aan den arbeid kunnen gaan!

— Je kunt over mij beschikken! Wat moet ik doen?

— Ik wilde dat je naar de redactie van de Times ging, en verzocht, den klapper van het laatste kwartaal te mogen doorzien. Zoek in de advertenties naar een oproep, want indien mijn veronderstelling juist is, dan moet een of ander advocatenkantoor gezocht hebben naar Blauwbaard. Natuurlijk zou dan in dien oproep zijn ware naam zijn genoemd! Misschien vindt je er wel meer en dan zul je mij een genoeg doen, en den inhoud ervan woordelijk overschrijven!

Brand had zijn horloge reeds geraadpleegd en sprong op.

— Ik zal het dadelijk gaan doen! En jij?

— Wel, ik zal trachten kennis aan te knopen met ons verpleegstertje! Mij dunkt dat een

uur in haar gezelschap doorgebracht mij wel een goed inzicht zal geven omtrent haar karakter! Ik zal mij dus voor doen als een echte Don Juan en haar verzoeken, een deel van den avond aan mij te wijden, of zooveel meer als het haar zelf zal behagen!

Ook Raffles was opgestaan en Brand zag aan den glans als van gepolijst staal in zijn grijze oogen, dat het hem ernst was met zijn voornemen, om deze geheimzinnige zaak tot klaarheid te brengen.

De beide vrienden gingen gezamenlijk uit, Raffles bijna onherkenbaar vermomd, en pas laat in den avond, of beter gezegd vroeg in den morgen vonden zij elkander terug in dezelfde zaal, waar dit gesprek had plaats gevonden.

Brand bracht een papiertje mee, waarop twee advertenties waren neergeschreven, en had eenige zeer onaangename uurtjes achter den rug, en Raffles wierp hoed en handschoenen op een stoel neer, keek Brand met een eigenaardigen blik aan, en zei:

— Ik vrees dat je een illusie zult moeten prijsgeven, mijn waarde! Dat lieve gezichtje en die onschuldige uitdrukking zijn maar een facade — een mom! De kleine Isobel is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, en blijkbaar een meisje dat hooger op wil! Zij stak buitengewoon fraai in de kleeren, toen ik het voorrecht mocht hebben, haar aan haar woning af te halen!

— Stemde ze dadelijk toe?

— Weet je wel dat dit een beleediging is? Wel, zij aarzelde zelfs geen seconde, zoodra zij mijn kleeren, mijn juwelen ring, mijn dikke portefeuille en mijn dure auto gezien had. Een meisje, dat de waarde van het geld voortreffelijk kent! Wij hebben gesoupeerd in een der nieuwe gelegenheden in Soho, en ik moet tot mijn schaamte bekennen, dat ik terwille van de goede zaak gedanst heb! Ik mocht voor mijn prestaties zelfs een complimentje uit dat lieve, kleine, leugenachtige mondje vernemen! En zij drinkt champagne met een gratie, en in hoeveelheden, die er op wijzen, dat haar beroep haar niet belet heeft zich op dit gebied flink te oefenen! Ook de caviaar en de versche kroeft schijnen geen geheimen voor haar te hebben, ik heb haar in mijn auto voor thuis gebracht, en als het van haar afhangt, dan wordt de kennismaking stellig voortgezet!

— En wat denk jij te doen?

— Wel, ik zal naar omstandigheden handelen! Ik weet nu waar zij woont, en hoe

haar naam is — Isobel Tucker. Ik had die eerste kennismaking nog heel wat langer kunnen vortzetten, want zij noodigde mij uit, een oud album met familieportretten door te bladeren! Ik wantrouw echter dergelijke albums, en ik heb het voorstel, hoe vleidend ook voor mij, onder dankzegging van de hand gegeven. Intusschen heeft die avond mij al heel wat geleerd, onder andere, dat het verkeerd is, uit het uiterlijk van een vrouw haar innerlijk af te leiden.

— Het is jammer, zeide Brand zacht. Het zou iemand cynisch maken!

Raffles wierp hem een blik toe, half medelijdend, half spottend, en zeide toen, de hand uitstekend naar het papiertje:

— En laat nu eens zien, wat jouw oogst van den middag en den avond is geweest.

Hij las vluchtig de beide advertenties door, en zeide toen:

— De tweede advertentie lijkt mij het meest aantrekkelijk, ik bedoel die, waarin de firma Bush and Merryman den heer Irwin Tornycroft uitnodigt, zijn tegenwoordige verblijfplaats bekend te maken.

— Dat heb ik ook dadelijk gedacht, riep Brand uit! Maar ik denk dat dit kwam, alleen omdat de naam mij zoo aantrekkelijk leek!

— Ik deed het om een andere reden! zeide Raffles glimlachend, en wel omdat de Heeren Bush and Merryman in geheel Londen bekend staan als een advocatenfirma, die zich speciaal bezig houdt met het opsporen van verdwenen erfgenamen!

Brand stond een oogenblik in gedachten, en toen richtte hij eensklaps het hoofd op, en riep:

— Veronderstel, Edward, dat de geheimzinnige booswicht, die hier aan het werk is, oordeelt, dat het niet voldoende is, om het slachtoffer van alles te berooven, wat wellicht tot zijn herkenning zou leiden, en vreest dat hij vroeg of laat zijn geheugen terug krijgt, — zou Tornycroft, zooals wij hem voorloopig maar moesten noemen, dan geen groot gevaar loopen?

— In dat geval zou ik geen oortje geven voor zijn leven. Brand, zeide Raffles eenvoudig. En daarom ben ik ook van plan, iederen dag een bezoek aan het ziekenhuis te brengen! Reeds van avond zou hij naar een afzonderlijk vertrek worden overgebracht. Natuurlijk betaal ik dat. En mocht zijn toestand verbeteren, mocht daarbij de sluier opgelicht worden, die nu zijn herinnering nog bedekt — dan zullen wij een oogje in het zeil moeten houden.

Trof Lord Lister cigaretten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd „DUBEC” cigaretten.

HOOFDSTUK V.

HET GEZIN TORNYCROFT.

Den volgenden dag bleek er nog maar weinig verandering te zijn gekomen in den toestand van den man met den zwarten baard, die nu geheel alleen in een helder vroolijk vertrek lag van het groote gasthuis.

Hij was voor goed van zijn bewusteloosheid ontwaakt en klaagde alleen nog maar over pijn.

Hij was overigens volkomen rustig, nam gedwee de drankjes in, en liet zich kalm verbinden.

Zuster Duncan verpleegde hem. Raffles zelf had daarop aangedrongen. Het was nu eenmaal zoo, hij vertrouwde de kleine Isobel niet met haar rond gezicht, en haar groote, glanzende, zwarte oogen.

Wel had de ziekte al een paar malen om zijn smeltkroes gevraagd, maar tenslotte scheen die hem toch uit de gedachte te gaan, in dien eersten dag in zijn eigen kamer had hij een paar uren rustig geslapen.

Wat de wonden aanging, zij schenen snel en grondig te zullen genezen. De grootste moeilijkheid zou zijn den man met zijn ziekte hersens rustig te houden, zoodat de gebroken rib zich spoedig zou kunnen zetten.

Raffles was bij zijn bezoek tot tweemalen aan toe in de gang Isobel Tucker gepasseerd, en die had hem ook wel aangekeken, maar het was duidelijk dat zij eerder aan zijn eigen persoonlijkheid zou hebben getwijfeld dan dat zij zou hebben geloofd, dat die deftige, kaarsrechte, sterk grijzende edelman dezelfde galante ridder was, die haar den avond tevoren had onthaald op een weelderig sôuper en daarbij zoo onderhoudend had weten te babelen.

Raffles, had met het stijve gebaar van den trotsen aristoeraat zijn hoogen hoed even afgenomen en was verder gegaan, en als hij soms geglimlacht had dan deed hij dat maar alleen inwendig.

Dienzelfden morgen echter had Brand een bezoek gebracht ten kantore van de heeren Bush and Merryman die de geheele tweede verdieping van een reusachtig kantoorgebouw aan het Strand in gebruik hadden.

Ook hij had zich veiligheidshalve in een vermomming gestoken, omdat Raffles volstrekt niet wist, hoe de gebeurtenissen zich nog zouden ontwikkelen, en het nisschien gevaarlijk was, den naam van Lord Aberdeen in het geding te brengen.

En Brand had de inlichting gekregen, die hij kon verwachten, en die natuurlijk niet verder gingen dan de beide advocaten konden verantwoorden.

Maar hoe kort zij ook waren, — zij toonden onomstootelijk aan, dat Irwin Tornycroft inderdaad identiek moest zijn met den ongelukigen Blauwbaard!

Want de heeren gaven een beschrijving van hem, die tot in de onderdeelen klopte, en lieten zelfs een portret van den gezochte zien, zooals hij er ruim tien jaren geleden had uitgezien, en dat een verre bloedverwant hun had weten te verschaffen.

Brand vernam verder, dat een broeder van Irwin niet lang geleden in een Zuid Amerikaansche stad overleden was, waar hij een zeer groot fortuin had bijeengegaard dat hij aan zijn eenigen broeder — of aan diens redhtverrijgende bleek te hebben vermaakt.

Brand begreep natuurlijk onmiddelijk, dat in dat laatste de sleutel moest worden gezocht, van het geheimzinnige voorval, waarvan Tornycroft in de laatste dagen het middenpunt was geweest.

De rechtverrijgende kon een zoon zijn — maar ook een neef, hij ontstentenis van een zoon. Het bleek dat de beide heeren advocaten hiervan onkundig waren. Zij zochten voorloopig alleen maar naar Irwin Tornycroft. Kwam die niet binnen den wettelijken termijn opdagen, dan verviel het geerfde fortuin aan dengene, die er wettige rechten op kon doen gelden.

Van een familie van den gezochte was den beiden advocaten niets bekend.

En het kwam Brand voor, dat zij zich daarom voorloopig ook niet bekommerden. Hun was opgedragen, door hunnen correspondent te Montevideo naar een zekeren Irwin Tornycroft te zoeken en dat deden zij ook naar plicht en geweten. Hun oproep had driemaal in de Times gestaan, en in nog twee andere, groote bladen. Hij zou nu nog tweemaal geplaatst worden, en dan zouden de heeren andere middelen beproeven, om Tornycroft te vinden, alvorens zij het opgaven.

Brand deelde dit alles aan Raffles mede, toen zij elkander dien avond troffen in de eetzaal van de Windsor Club, waarvan Lord Aberdeen Vicepresident was.

Toen Raffles nadenkend voor zich uitkeek,

en na deze mededeeling bleef zwijgen, vroeg Brand :

— Zou het nu niet eenvoudig zijn, aan de advocaten mee te deelen dat zij Tornycroft in het King Albert Hospitaal kunnen vinden ?

— Eenvoudig zou het zeker zijn, Brand — maar ik geloof niet dat wij daar veel verder mee zouden komen ! Ten eerste kan het niet bewezen worden, zooals je zelf zult moeten toegeven, en ten tweede zou het wereldkundig worden gemaakt, waardoor wij noodeloos den armen gewonde in zeer groot gevaar zouden brengen !

— Hoe zoo ?

— Begrijp je dat niet ? Als er iemand in staat is, ongemerkt een jas uit een kast te stelen, dan is het ook heel wel mogelijk, dat diezelfde persoon of een ander de kamer van Tornycroft binnen sluipt en hem koelbloedig vermoord. Je zult me zeker wel willen toegeven, dat dit gevaar niet denkbeeldig is ! En bijna zou ik er spijt over gevoelen, dat ik zelf onzen man uit de gemeenschappelijke zaal heb laten weghalen, waar hij ongetwijfeld heel wat veiliger was ! Dit zijn twee redenen, en mij dunkt dat de eerste al afdoende is !

— Je hebt gelijk — er valt niets te bewijzen ! Sterker nog — wij zelve zouden niet eens kunnen bezweren, dat deze man de gezochte is ! Zeker, daar is een portret, maar dat is tien jaren geleden gemaakt, en de gelijkenis is niet groot meer ! Misschien — als hij zijn baard zou afscheren ! Wat ben je dan nu van plan ?

— Wij moesten allereerst trachten de familie terug te vinden, Brand ! Het is zeer wel mogelijk ja zelfs waarschijnlijk, dat zijn vrouw nog leeft ! Vinden we die, dan gaat de rest vanzelf ! Zij zal natuurlijk haar man herkennen, en in ieder geval den ring.

— Maar het is een gewone trouwring Edward ! Er zijn er zoo honderdduizenden.

— Ongetwijfeld ! Maar ik reken er op, dat er binnen in een datum of een naam staat. Wij zullen nu dadelijk aan het werk gaan ! Apropos, op welke wijze hebben de heeren Bush and Merryman de opdracht gekregen, den oproep in de bladen te plaatsen ?

— Door middel van hun correspondent Montevideo ! Het was een broeder van Irwin, die het geld naliet ! Zij hebben natuurlijk onmiddellijk een onderzoek naar de familie ingesteld, toen er niet dadelijk antwoord op den oproep kwam. En zij vonden heel wat Tornycrofts, en eenigen daarvan waren ook inderdaad familie, maar heel ver, en de overigen

hadden met den gezochte alleen maar den naam gemeen.

— Zonderling, zeer zonderling ! zeide Raffles peinzend. Zou het kunnen zijn dat de vrouw haar meisjesnaam weer heeft aangenomen ? Maar waarom dan ?

— Misschien is er iets met Irwin gebeurd, waardoor zijn vrouw het beter, vond, zijn naam niet langer te dragen ! opperde Brand. In ieder geval geloof ik niet dat wij nog naar Tornycrofts behoeven te zoeken, want dat hebben de advocaten al gedaan, en waarschijnlijk grondiger, dan wij het ooit zouden kunnen doen !

Raffles gaf geen antwoord. Zij voorhoofd was gerimpeld en hij dacht diep na. Toen hief hij met een ruk het hoofd op, en zeide :

— Luister eens, Brand ! Het is niet geheel onmogelijk, dat er daar op dat duistere zolderkamertje iets is achtergelaten door den bewoner, hetwelk ons op het juiste spoor zou kunnen brengen ! Ga er onmiddellijk heen, en stel een onderzoek in ! De kamer zal wel niet op slot gedaan zijn, want er viel niets te stelen ! En anders vraag je den sleutel maar. Doe mijn groeten aan Mevrouw Brayne, je moogt haar zeggen wat je komt doen, want ze stelde belang in den man ! Wat mij betreft, ik ga naar het Hospitaal naar zijn toestand informeeren ! Voorts zal ik er op aandringen, hem goed te bewaken.

— Maar waarom zeg je niet eenvoudig, dat je de kleine Isobel wantrouwt ?

— Omdat ik daardoor mijn lokvink zou prijsgeven ! Door haar juist hoop ik den man te vinden, die van haar zijn willig werktuig heeft gemaakt ! Ik geloof dat ik langzamerhand wat licht begin te zien, Brand. Er moet stellig een man bestaan, die nauwkeurig op de hoogte was en nog steeds is van het doen en laten van Irwin. Die moet zelfs vooruit geweten hebben, dat vroeg of laat die erfenis van den broeder zou afkomen ! Het moet dus iemand zijn, die automatisch dat geld in handen krijgt, wanneer Irwin sterft, of niet komt opdagen ! Hieruit vloeit weer voort, dat het een naaste bloedverwant moet zijn van den erflater — dat wil dus zeggen een zoon — of misschien een derde broeder ! Het eerste acht ik waarschijnlijker.

— Maar — ik dacht dat het fortuin, als de erfgenaam, in het testament aangewezen, sterft, aan diens vrouw komt !

— Niet, wanneer er bijzondere bepalingen in het testament zijn gemaakt ! Je begaat ook een vergissing, wanneer je hier de Engelsche Wet zou willen toepassen, want de erflater

heeft het testament natuurlijk opgemaakt volgens de wetten die in Zuid-Amerika heerschen ! Ik denk Brand dat de naaste toekomst ons de oplossing van het raadsel wel zal brengen. Laten wij maar dadelijk aan den arbeid gaan !

De beiden vrienden verlieten nu de eetzaal en kort daarna het geweldig groote gebouw, en Brand begaf zich rechtstreeks naar de wijk van Whitechapel terwijl Raffles zich eerst naar zijn woning begaf daar een paar fijne kleine instrumenten haalde en zich daarop door Henderson naar het Hospitaal liet rijden.

Hij werd daar ontvangen door zuster Duncan, die tamelijk opgewonden scheen te zijn, en dadelijk begon te fluisteren, zoodra zij Raffles alleen kon spreken

— Er is iets heel vreemds met Uw beschermeling Mylord Wij weten niet precies wat wij er van moeten denken Hij heeft vandaag een paar uren rustig geslapen en wij kregen den indruk dat zijn toestand bij zijn ontwaken veel gunstiger was ook geestelijk Zijn oogen stonden niet meer zoo vreemd, niet meer zoo dof

— En nu ? vroeg Raffles vol spanning.

— Een paar uren geleden kwam ik zijn kamer binnen om hem het middagmaal te brengen, en bemerkte toen dat hij weer sliep. Maar ditmaal was het geen gewone slaap. Het was een echte bewusteloosheid. Verschrikt zette ik alles neer wat ik in de handen had, en voelde zijn pols die heel traag en slap was. De ademhaling was nauwelijks merkbaar. Ik riep dadelijk den dokter, maar die verklaart volmondig dat hij er niet veel van begrijpt. Wij willen voorloopig nog maar afwachten, wat het worden zal. En alles liep al zoo goed. Wij hadden hoop dat Uw beschermeling over een dag of tien al naar zijn eigen woning zou mogen worden vervoerd

— Is er openlijk over die verwachting gesproken ? vroeg Raffles. wiens gelaat een harde uitdrukking had gekregen.

— Ja zeker Dat kunt gij ook wel denken ! Wij waren er maar veel te blij om !

— Ik zou hem gaarne even willen zien ! Is hij nog altijd in dien toestand ?

— Nog altijd Wilt gij dan maar even volgen ?

Zwijgend en vlug liep het tweetal door de stille breede gangen beklom een trap en trad toen het ziekenvertrek binnen, waarvan de deur niet op slot was.

— Werd deze deur niet gesloten ? vroeg Raffles.

— Dat gebeurt nooit, Mylord, dat geschiedt

alleen in de barakken der besmettelijke zieken.

Raffles bromde iets voor zich heen en trad toen op het bed toe, terwijl de zuster het licht aanknipste.

Het gelaat van Irwin Tornycroft was zeer bleek De oogen waren slechts ten halve gesloten Hij kon dood zijn, zoo onbeweeglijk en met een kleur als van was lag hij daar.

Raffles trad naderbij en boog zich over den gewonde heen. Hij rook even aan den halfgeopenden mond, en de harde uitdrukking op zijn gelaat werd nog scherper.

Zonder iets te zeggen richtte hij zich weer op, liep tot groote verhazing der verpleegster naar het raam opende dit en keek naar buiten. Toen sloot hij het weder, en kwam terug naar het ziekbed.

Juist op dat oogenblik werd zuster Duncan voor een dringende spoedoperatie weggeroepen door een zenuwachtige assistente En Raffles bleef alleen met de stille gedaante in het bed.

Hij liet zijn blikken nog eens over het wasbleeke gelaat gaan en toen bleven zij rusten op de rechter hand van Tornycroft, die doodstil op het dek lag. Hij bukte zich ver voorover en lichtte die hand voorzichtig op, om er zijn ring en vervolgens den ringvinger nauwkeurig te onderzoeken.

Maar dat kleine verpleegstertje schijnt een ware duivelin te zijn ! mompelde hij na eenige oogenblikken. Wij zullen toch eens zien, of wij haar niet schaakmat kunnen zetten ! Maar eerst moet deze man uit zijn bewusteloosheid worden bijgebracht. Het is waarlijk geen wonder dat een Londensch geneesheer hier met de handen in het haar zit ! Vergif van Zuid-Amerikaansche Indianen ! Niet aanstonds doodelijk werkend, tenminste wanneer het niet in een al te sterke dosis wordt ingespoten !

Raffles sloeg het dek terug, ontblootte zoo ver mogelijk de borst van den bewusteloze, die erbarmelijk mager was, en vond, na eenig zoeken dicht bij den rechter oksel een fijn, zwart puntje — het merkteken van het injectiespuitje.

Zij schijnen dus haast te willen maken ! mompelde Raffles voor zich heen, nogmaals den gouden ring en den vinger beziend. Maar wij zullen eens zien, wie hier het laatst lacht, mijnheer de erfenisjager. Het zal nu echter noodig zijn, dat ik den directeur gedeeltelijk in vertrouwen neem en op de hoogte breng ! En deze deur moet op slot blijven !

Raffles had een onderhoud dat bijna een half uur duurde met den directeur-geneesheer,

den directeur nogmaals een bezoek aan het ziekenvertrek te hebben gebracht, waar de twee heeren zich een minuut of tien opsloten, alleen met den bewustelooze.

Toen Raffles zijn huis weder betrad, vond hij Brand reeds op hem wachtend.

De jonge man sprong dadelijk opgewonden op wierp het blad terzijde dat hij las, en vroeg

— Heb je iets bijzonders te melden, Edward ?

— Dat geloof ik wel, Brand — maar jouw nieuws is van nog meer beteekenis, of ik heb geen verstand meer van gelaatsuitdrukkingen ! Je glanst letterlijk als een zon ! Daarom zal ik maar eerst beginnen, — om het beste voor het laatste te bewaren. Om kort te gaan — er is vandaag een poging gedaan, hetzij om Tornycroft eenvoudig uit den weg te ruimen, dan wel om hem voor langen tijd bewusteloos te maken !

Brand slaakte een kreet van schrik en afschuw, en riep uit :

— Hoe was dat mogelijk ?

— O, dat was niet zoo moeilijk ! Het bleek dat men zijn kamer in en uit kon loopen als een koffiehuis ! Ik denk dat wij ook hier wel naar onze kleine Isobel zullen moeten zoeken ! En haar opdrachtgever komt heel stellig uit Zuid-Amerika ! En het is iemand die niet over een nacht ijs gaat ! Want hij heeft een injectie gevoegd bij de toediening van een specifiek Indianer vergif ! Ik herkende onmiddellijk de zeer eigenaardige zwakzure lucht van het goedje ! Om de uitwerking wat sterker te maken, heeft waarschijnlijk ook nog een injectie met opium plaats gehad.

— Die schurken, riep Brand vol veront-

waardiging.

— Dit is nog niet alles ! Zij hebben van de bewusteloosheid gebruik gemaakt, om een poging te doen, Tornycroft den trouwring van den vinger te schuiven ! Daarin zijn zij niet kunnen slagen. Maar bij wat scherp toezien kon ik duidelijk de fijne sneedjes opmerken in de vingerhuid, die veroorzaakt waren door den kant van den ring, die door den tijd en het afslijten messcherp was geworden !

— Maar de schavuiten zullen die poging herhalen ! riep Brand verschrikt uit.

— Dat is wel waarschijnlijk ! zeide Raffles kalm. Zij zullen het niet zoo spoedig opgeven. Maar ik maak mij sterk, Brand, dat ik hun toch nog den loef afsteek ! Ik heb een gesprek gevoerd met den directeur, en hem een en ander medegedeeld. Hij beloofde mij zijn algeheele hulp. Maar alvorens ik je dat verklaar, moet je mij eerst eens zeggen, wat het resultaat was van je onderzoek, want ik zie wel dat je brandt van verlangen om mij deelgenoot te maken van je ontdekkingen !

— En dat is niet te verwonderen, Edward. Want wat ik je heb mee te deelen, is werkelijk heel bijzonder. Ik geef je in tien en te raden, wat het toeval daar in dat huis in Bishop Street voor zonderlings heeft uitgespookt ! Een samenloop van omstandigheden, zoo vreem dat het bijna een wonder lijkt !

— Ik zal liever niet raden, Brand ! zeide Raffles glimlachend. Zeg het mij maar !

— Nu dan — Irwin Tornycroft heeft twee maanden lang, zonder dat hij er het minste vermoeden van had, onder hetzelfde dak gewoond, als zijn bloedeigen dochter ! Ellen Howard heet eigenlijk Ellen Tornycroft !

Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.

HOOFDSTUK VI.

DE RING.

Isobel Tucker ging op lichte voetjes door de breede, heldere gangen van het gasthuis, en zag er bevalliger uit dan ooit.

Zij was blijkbaar in een zonnig humeur, en deed haar dienst opgewekt.

Zij was een verpleegster, maar zij was ook een vrouw. en haar uitstekende stemming had een zeer natuurlijke oorzaak — zij droeg een prachtig, gouden polshorloge, ofschoon dat eigenlijk niet in de haak was volgens de voorschriften en stak daarmede de oogen uit van alle collega's en wat kan er voor een echte vrouw heerlijker zijn.

Dien ochtend was weer een nieuwe verpleegster aangesteld, die stil haren weg ging, en aan wie voorloopig een deel van de eerste verdieping als arbeidsveld was aangewezen, de afdeeling der rijke patienten, die een kamer voor zich alleen in gebruik hadden.

Zij was een vrouw van een jaar of dertig, met een blank, stil gezicht onder donkerblond haar, en die niet veel praatjes scheen te maken, maar goed haar werk deed.

Ook Tornycroft scheen aan haar zorgen te zijn toevertrouwd.

Hij was des morgens even wakker geweest, had zelfs een kop bouillon kunnen leeg drinken, maar was dadelijk daarna weer ingeslapen — thans echter voor een rustige, natuurlijke slaap.

De geneesheer-directeur was persoonlijk tot tweemaal toe naar hem komen zien, en met een tevreden gezicht heengegaan.

Zoo wat elf uur in den morgen liep Isobel over de gang, heel zacht en vlug, maar matigde haar schreden, toen zij de deur naderde van de ziekenkamer van Tornycroft.

Zij bleef daar een oogenblik stil staan luisteren en greep de kruk.

Een uitdrukking van verbazing en zelfs van ontsteltenis verscheen op haar knap gezichtje, toen zij moest bemerken, dat de deur op slot was.

Haastig ging zij verder, op het hooren van naderende schreden.

Maar zij kon toch niet zoo vlug loopen, of de nieuwe verpleegster had gezien hoe zij snel om een hoek verdween.

Een kwartier later kwam Lord Aberdeen op bezoek.

Voor hem werd de gesloten deur onmiddellijk

geopend.

Hij had een kortstondig onderhoud met Zuster Duncan en de nieuwe verpleegster, trad op zijn teenen op den rustig slapenden patient toe, beschouwde hem eenigen tijd, en zeide toen op zachten toon tot de nieuweling:

— Ik geloof dat deze slaap hem buitengewoon veel goed zal doen. Het tegenmiddel schijnt dus te hebben geholpen. Van middag om twee uur voor het bekende huis!

En bij deze zonderlinge woorden vertrok Raffles weder, stapte in zijn auto, en liet zich door Henderson naar de Bishop Street brengen.

Het was twaalf uur toen hij daar kwam.

In dat oude huis behoefde niemand zich te laten aandienen, want de buitendeur stond zoo goed als dag en nacht open.

Raffles klom dus, half op den tast, de smalle trap op, en klopte op de deur van Mevrouw Braynes woning.

De oude vrouw deed zelf open. Zij scheen in een blijde stemming te zijn, want haar zachte, blauwe oogen schitterden van vreugde, toen zij zachtjes zeide:

— Ze is binnen, Mylord! Ze begrijpt er niet heel veel van, waarom U haar hebt willen spreken, maar ze wil U graag te woord staan!

— En Jaak?

— Hij komt over een half uur uit de fabriek!

— Mooi zoo! Dan zullen wij eens zien, hoe hier de zaken staan!

En Raffles trad het kraakzindelijke vertrek binnen, waar al heel wat veranderd en verbeterd was, sedert hij het eenige maanden tevoren, voor het eerst had betreden.

Bij het raam zat het mooie jonge meisje, dat hij een paar dagen tevoren vlug als een gems hem voorbij had zien vluchten.

Het licht viel vol op haar gelaat, en aanstonds trok hem de sterke gelijkenis, die tusschen het meisje en Irwin Tornycroft bestond.

Ellen was blozend opgestaan, maar Raffles stelde haar met een paar vriendelijke woorden dadelijk op haar gemak, hield even de kleine, goed gevormde hand vast, die echter de sporen van hard werken toonde, en begon toen, nadat hem een stoel was aangeboden, en mevrouw Brayne zich bescheiden had terug getrokken, in haar keukentje:

— Mijn secretaris is hier gisteren geweest, Miss Ellen, en heeft toen, half bij toeval een ontdekking gedaan, die voor U van zeer groot gewicht kan zijn! Gij waart namelijk juist binnen gekomen met een boek, dat Uw eigendom is, een soort van schoolboek, dat tevens leetuur bevat, zooals men ze wel eens bij prijsuitreikingen ronddeelt, en waarin met een fijne hand op het schutblad geschreven was: „Aan mijn lieve dochter Ellen, van haar moeder „Elise Tornycroft.” en vervolgens het jaartal! Gij zeidet, dat gij dat boek had gekregen op Uw vijfde verjaardag, toen gij in staat waart, zonder haperen twee heele volzinnen te lezen!

— Ja Mylord, zoo is het ook! zeide het jonge meisje lachend. Ik herinner mij dat nog wel!

— Sta mij dan nu toe, eens wat dieper op de zaak in te gaan, dan Mijnheer Brand heeft durven doen!

— Ik wil U heel graag op alles antwoorden, wat gij wilt weten, Mylord.

— Is dat boek Uw eigendom?

— Het is altijd in mijn bezit geweest!

— Gij zijt er absoluut zeker van, dat Uw moeder het U ten geschenke gaf?

— O, ja, daaraan valt geen oogenblik te twifelen! Vanaf dat ik het kreeg was het mijn grootste plezier, er in te lezen, en de plaatjes te bezichtigen!

— Leeft Uw moeder nog?

— Ja zeker! Maar zij is op dit oogenblik niet in Londen. Zij wordt verpleegd in een sanatorium. O, het is gelukkig niet ernstig — maar zij had volstrekt rust noodig. Mijn arm moedertje had zich heelemaal overwerkt.

— Gij woont hiernaast?

— Ja, in het aangrenzende huis.

— Geheel alleen?

— Met een oude nicht, die veel van mij houdt.

Zou die nicht desnoods de geschiedenis van dat boek kunnen bevestigen?

— Dat kan ik haast niet denken! Maar ik verzeker U, Mylord, dat ik de waarheid spreek!

— O, daaraan twijfel ik geen seconde! hernam Raffles haastig. Het is echter zeer noodzakelijk, dat ik omtrent dit punt volstrekke zekerheid heb! Heeft Uw nicht Uw vader gekend?

— O ja, dat wel!

— En gij zelf?

— Zeker! Maar gij begrijpt wel — ik was pas acht jaren, toen hij van ons heenging,

en dan vergeet men spoedig!

Raffles keek het meisje strak aan, voor hij vroeg:

— Is Uw vader dood?

— Ja, Mylord, antwoordde Ellen zonder aarzelen.

Dan heeft haar moeder haar dus iets wijs-gemaakt — of die wist zelf niet beter dan dat Tornycroft overleden was, overwoog Raffles snel bij zich zelf.

Het meisje had met droevigen blik naar buiten gekeken en begon toen als in gedachten:

— Ik herinner mij nog, dat wij een prachtig huis bewoonden! Soms geloof ik als ik mijn werkhanden zie, en het loontje, dat ik Zaterdag thuis breng, dat het een droom geweest moet zijn — dat wij onmogelijk ooit rijk kunnen zijn geweest! En toch — alles staat mij nog zoo duidelijk voor den geest. Ik zie mij nog rijden in een mandenwagentje, getrokken door een kleine pony. Ik zie nog een grooten man, met een hoogen hoed, waarom een vergulde band was met een rozet op zij, de palfrenier. En er was een prachtige groote tuin, — een vijver met zwanen, ik droeg mooie kleeren, en moedertje ook! Maar vader had het zeker altijd heel druk, want wij zagen hem maar weinig! Ik ben echter overtuigd, dat hij heel veel van mij hield.

Weer zweeg zij, en haar mooie, donkere oogen begonnen op een verdachte wijze te knippen.

Raffles, die haar met groote aandacht had gadegeslagen, nog altijd onder den indruk van de groote gelijkenis met den gewonden zonderling, die daar nu in zijn eenzaam vertrek in het reusachtige ziekenhuis lag, vroeg weer:

— Herinnert gij U soms nog andere personen uit Uw naaste omgeving? Had Uw vader een broer?

— Ja, antwoordde het meisje dadelijk. Hij geleek op hem, maar hij was niet zoo groot enforsch!

— Was die broeder getrouwd?

— Ja, dat weet ik zeker! Want ik speelde met mijn neefje, dat een paar jaren ouder was dan ik.

— Wat is er van dien broeder geworden?

— Hij is buitensland gegaan! Ik geloof niet dat ik hem na mijn achtste jaar nog gezien heb! Hij is vertrokken toen mijn vader zoo plotseling stierf!

— Wie zeide U, dat Uw vader gestorven was?

Het meisje keek Raffles verwonderd aan, voor zij antwoord gaf.

— Wel, mijn moeder natuurlijk.

— Nam zij U ooit mede naar het graf van Uw vader ?

De verbazing van het meisje nam nog toe, en zij zeide, een beetje aarzelend :

— Neen, dat is nooit gebeurd ! Ik heb er wel eens nagevraagd — maar moeder zij altijd, dat vader in een heel andere stad begraven was !

— Wilt gij mij eens dat boek laten zien, dat mij hier bracht ?

Zonder iets te zeggen stond Ellen op, en liep haastig de deur uit. Het was duidelijk dat zij door die zonderlinge vragen in verwarring was gebracht, en vol nieuwsgierigheid, wat er nu nog zou volgen.

Raffles bleef dus alleen. Uit het keukentje klonk het gerammel van pannen en Raffles glimlachte bij dat huiselijk geluid. En zijn glimlach werd nog nadrukkelijker, toen de gangdeur openging en Jack binnen trad, die dadelijk zijn hoed neerwierp en Raffles vroolijk begroette.

— Ik ben blij, dat je er bent, Jack, zeide deze, want wij hebben hier een soort van familieraad, waarbij je volstrekt niet moogt ontbreken. Ik heb een idee, dat het jou ook vooral aangaat.

Jack bloosde, wat hem heel goed stond, stotterde iets en verdween haastig in de keuken, in de eerste plaats om zijn verlegenheid te verbergen. Hij kwam tegelijk met Ellen weer in het vertrek, en Raffles, een groot menschenkenner, achtte het geraden, voor

eenige oogenblikken zijn aandacht uitsluitend te bepalen tot de balletjes aan de franje van het rolgordijn.

Toen hij het hoofd weer omwendde, lieten de handen van de jonge lieden elkander juist los, en Ellen zei :

— Hier is het leesboek ! Ik ben erg nieuwsgierig, waarom U dat alles hebt willen weten.

— Dat zult gij spoedig genoeg hooren, jonge dame ! antwoordde Raffles opgewekt.

Hij bladerde even in het boek, onderzoekt de handteekening, en gaf het toen weer terug met de woorden :

— Dank U ! Er is dus geen oogenblik aan te twifelen dat dit de handteekening is van Uw moeder, en dat het boek U steeds heeft toebehoord ?

— Geen oogenblik !

— Dan nu nog een laatste vraag ! Herinnert ge U soms een ring van Uw vader, ik bedoel een trouwring ?

— Natuurlijk ! Ik heb er zelfs wel eens mee mogen spelen ! Het was een heel groote ring, erg zwaar, en er waren lettertjes en cijfers in gegrift. Het was een tweeling van den trouwring van moeder !

— Die had er dus juist zoo een ? vroeg Raffles levendig.

— En zij heeft hem nog altijd ! antwoordde het meisje.

— Ziet die er zoo uit ? vroeg Raffles, en hij hield haar zijn platte hand voor, waarop een gladde, sterk afgesleten gouden ring lag.

Had Lord Lister een kleine inzinking, dan stak hij een „DUBEC” cigaret op.

HOOFDSTUK VII.

DE STRAF.

Ellen keek een oogenblik als verwezen naar het gouden badje, dat daarop de handpalm van den bezoeker schitterde, nam hem op, bekeek hem even, en begon te sidderen, terwijl zij verbleekte.

— Maar — dat is de ring van vader, stamelde ze eindelijk. Zie maar, dat zijn zijn initialen, en dit is de datum van den trouwdag! Er staat ook een latijnsche spreuk in, die mij nog zoo goed voor den geest staat — „*Nil Admirare*”. Vader zei dat het beteekent: „Verwonder U over niets.” Hoe is het mogelijk dat gij in het bezit zijt van die ring?

— Ik schoof hem van den vinger van Uw vader! Niet zonder moeite dat verzeker ik U. Wij moesten hulpmiddelen te baat nemen!

— Dat moet heel lang geleden zijn? Vroeg het meisje, terwijl zij Raffles met groote, bevreesde oogen aankeek, en zoo bleek als het papier van het boek, dat zij weer in de hand had genomen.

Raffles keek haar een oogenblik met diepen ernst aan, en zei toen langzaam:

— Ik deed het pas zeer onlangs!

Jack was een stap naderbij gekomen, in de grootste verwondering, en riep uit, zijn arm om de schouder van het meisje slaande:

— Maar wat beteekent dit alles toch Mylord?

— Het beteekent, mijn jongen, dat je nu zult moeten toonen, hoeveel je van deze jonge dame houdt, want je zult misschien wel verplicht worden, met een zeer rijke erfgename in het huwelijk te treden!

— Als het waar is, zeide Jack langzaam, dan zou dat vooruitzicht mij maar half aantaan!

Maar Ellen was opgestaan, en haar stem trilde, toen zij Raffles vroeg:

— Wilt gij hiermee zeggen — dat mijn vader nog leeft?

— Ja, hij leeft! Hij is helaas zeer ziek — ook naar den geest, maar wij hopen stellig, dat hij binnenkort zal zijn genezen! Gij hebt hem gekent, Ellen — hij woonde in het hokje hierboven, *hij was Blauwbaard!*

Het meisje greep zich aan de tafel vast, en viel toen neer op haar stoel. Eensklaps barste zij in snikken uit, en Jack boog zich dadelijk over haar heen en troostte haar.

Mevrouw Brayne was op het onverwacht geluid verschrikt binnen gekomen, en Raffles nam haar terzijde, en stelde haar fluisterend met enkele woorden op de hoogte.

De brave vrouw sloeg de handen in elkander van verbazing en het duurde eenigen tijd, voor zij in staat was, zulk een ongeloofelijke gebeurtenis, zulk een wonderlijk toeval in zijn ganschen omvang te begrijpen.

Eindelijk vond Ellen de kracht om te vragen:

— Hoe komt het dat hij zich niet bekend heeft gemaakt? Waarom verliet hij ons?

— Wat de eerste vraag betreft — hij kon dat niet doen, Ellen, de arme man was zijn geheugen kwijt! En vergeet ook niet, dat hij maar hoogstzelden zijn hokje verliet. En waarom hij heenging — daar is maar een verklaring voor, en ik denk dat ik die wel weet! Ik heb onderzoek gedaan, en ben te weten gekomen, dat Irwin Tornycroft op een zeer gevaarlijke wijze gespeculeerd heeft. En helaas niet uitsluitend met geld dat hem zelf toebehoorde! Een faillissement werd onvermijdelijk en die verschrikkelijke slag moet hem bijna wezenloos hebben gemaakt! Hij verliet het huis, hij keerde er niet meer terug — en Uw arme moeder, die niet wist wat er met hem gebeurde

was, moet wel altijd hebben geloofd, dat hij haar in den steek had gelaten, en zich door een laffe vlucht aan zijn schuldeischers had willen onttrekken!

— Wat vreeselijk! steunde Ellen, terwijl zij de handen wrong, en met haar oogen nog altijd vol tranen. En — waar is hij nu?

— Hij ligt in het King Albert Hospitaal. Ik denk dat gij hem spoedig kunt bezoeken. Maar voor dien tijd hebben wij nog het een en ander te regelen met een man, die hem heeft willen bestelen, en hem zelfs naar het leven heeft gestaan. En weet gij wie dat hoogstwaarschijnlijk is? Niemand anders dan het neefje, dat Uw speelkameraadje geweest is! En het is maar goed, dat die blijkbaar niets wist van Uw verblijfplaats, anders zou het U wel eens slecht hebben kunnen vergaan!

— Laat mij dien kerel zien Mylord riep Jack woedend uit, en ik sla hem zoo plat als een cent!

— Bewaar die goede voornemens voor later, Jack, zeide Raffles glimlachend. Wij moeten hem daarvoor eerst in handen hebben, en hij is een zeer sluwe vogel, die misschien niet zoo gemakkelijk is den val loopt, dien wij voor hem hebben opgezet.

— Maar gij hebt daar gesproken van rijkdom, Mylord. Haar vader echter was een arme drommel — het is treurig dat ik het zeggen moet!

— Maar haar vader zal binnen een paar weken schatrijk zijn, mijn jongen! Lees maar eens!

Raffles had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en daar een krantenknipsel uitgenomen.

Het was een van de oproepingen, die de firma Bush and Merryman in de Times hadden geplaatst.

Jack verslond den inhoud als het ware met zijn blikken, en zijn gelaat stond niet erg vroolijk, toen hij het papiertje terug gaf met de woorden:

— Eerlijk gezegd, zou ik het wel zoo aangenaam hebben gevonden, als ik met mijn eigen verstand en mijn eigen handen een klein fortuintje voor Ellen had weten te brengen!

— Ik kan mij dat gevoel heel goed voorstellen Jack en het eert je! Ik had van jou ook niets anders verwacht! Maar bedenk wat een mensch, die het hart op de goede plaats en ook wilskracht heeft, met veel geld kan doen! Ik voor mij heb geld altijd de krankzinnigste uitvinding gevonden, die een dwaze menschheid op haar schuldboekje heeft — maar nu het er dan eenmaal, is, moet men het ook op de best

mogelijk wijze gebruiken! Je zult nu studiereizen kunnen maken, je zult je op je gemak groote kennis kunnen verwerven je zult een eigen fabriek kunnen oprichten!

— Met het geld van mijn vrouw! zeide Jack tamelijk somber.

— Wat doet dat er toe, wanneer je maar kunt arbeiden?

— Als je dat liever hebt, Jack, zal ik dat geld niet nemen! zeide Ellen naief. Hoeveel is het eigenlijk, Mylord?

— Het is een zeer, zeer groot bedrag, Miss Ellen, antwoordde Raffles met een glimlach. En voorloopig zou ik mij ook maar niet bekommeren om het weggeven — want zoo lang Uw vader leeft, is het natuurlijk zijn eigendom!

— Des te beter! riep Jack uit, en zijn oogen schitterden weer vroolijk dan wensch ik den ouden man toe, dat hij honderd jaar wordt! Maar ik wil wel erkennen, dat ik van de heele geschiedenis nog geen snipper begrijp.

— Het is anders heel eenvoudig, mijn jongen, en ik kan het je in enkele woorden duidelijk maken! Irwin Tornycroft, die hier boven heeft gewoond, werd op straat door een auto aangereden — waarschijnlijk met opzet. Hij heeft een zeer groot bedrag geërd, van een broeder, die in Montevideo is overleden. Die man schijnt zijn eigen zoon om deze of gene reden te hebben ontferd, en die jonge man is nu bezig, ervoor te zorgen, dat hij toch in het bezit van het geld komt, maar daarvoor is het noodig, dat zijn oom Irwin van het tooneel verdwijnt. En hij werd bij zijn boos opzet geholpen, omdat de arme Blauwbaard zooals hij hier bekend stond, niets meer wist van zijn verleden, en alleen nog maar een ring over had, als identiteitsbewijs! Er zou nog meer te vertellen zijn, maar dit is de hoofdzaak. En nu is het mijn tijd om heen te gaan — ik heb een gewichtige afspraak.

— Maar, Mylord, mijn moeder! riep Ellen in verwarring uit. Moet zij niet op de hoogte worden gebracht? Zij weet het toch nog niet?

— Jawel, zij weet het! antwoordde Raffles met een glimlach, en na zijn horloge te hebben geraadpleegd. Een verpleegster van het King Albert Hospitaal, die ik heel goed ken, is het haar gaan zeggen. En ik zou nu maar gauw naar haar toe gaan. Misschien kun je Jack meenemen, om je den weg te wijzen! Ik denk dat van avond alles in orde zal zijn en dan komen Mijnheer Brand en ik het U vertellen!

Raffles had zijn hoed al gegrepen, en nam nu haastig afscheid, de beide jonge lieden achterlatend in een toestand van groote opwinding vreugde, gemengd met vrees voor wat de naaste toekomst zal brengen.

Hij liep haastig de trap af, verliet het huis, en vond twintig schreden verder de verpleegster met het stille gezicht, met wie hij zwijgend een handdruk wisselde.

Beiden stapten in de auto, die verder op stond te wachten, en dadelijk barstte de verpleegster uit zich achterover in de kussens werpend.

— Ik hoop dat de grap nu besloten wordt, Edward. Ik ben niet meer geschikt om vrouwenkleeren te dragen.

— In tegendeel, Brand, het is juist merkwaardig, hoe bevallig je je weet voor te doen, en hoe bedriegelijk je voor dame weet te spelen! Dat valt mij nu weer zoo sterk op, dat ik er over denk, binnen kort van je kostelijke talenten gebruik te maken in een omvangrijke, vrij gevaarlijke maar veel belovende onderneming, die ik op het oog heb.

Brand keek Raffles onderzoekend aan, en bromde toen voor zich zelf.

— Ik zal het die kleine heks nooit vergeven, dat zij mij tot deze zotte verkleeding heeft gedwongen! begon hij toen weer.

— Ze zal haar straf niet ontgaan! Vertel mij eens, hoe nam Mevrouw Tornycroft de mededeeling op?

— Wel, geheel zooals ik verwachtte! Zij viel flauw, en als verpleegster was ik wel verplicht haar weer bij te brengen. Maar zij scheen heel gelukkig te zijn, toen ik haar kon uitleggen, dat haar man niet met opzet haar en het kind verlaten had! Zij heeft echter vele jaren van bittere armoede gekend, en ook nu nog kan zij den armen Tornycroft niet vergeven, dat hij haar in zulk een toestand heeft gebracht. Tamelijk snel van den eenen dag op den anderen is zij van de grootste weelde vervallen tot de diepste armoede! Maar zij zal zich nu naar het Hospitaal begeven, en hem een bezoek gaan brengen.

— Toch niet voor alles daarginds in orde is? riep Raffles op levendigen toon.

— Stel je gerust! Ik heb haar gezegd, wat er gaande was, en zal pas morgen ochtend komen!

— Hoe maakt de patient het?

— Voortreffelijk! Hij zal over een paar dagen geheel genezen zijn en met zijn verstand gaat het ook heel goed vooruit!

— Weet Isobel dat?

— Natuurlijk weet zij het! En als zij het niet wist zou ik het haar wel verteld hebben, zeide Brand grimmig. Maar het is jammer — het is drommels jammer van zulk een mooi meisje.

— Als mooie meisjes de boosheid beoefenen, Brand, dan zijn zij gevaarlijker dan de leelijken! Is er een nieuwe ring gemaakt, zooals ik verzocht had?

— Hij heeft hem al aan den vinger. Bedriegelijk gelijkend op den anderen, dien je hem in bijzijn van twee getuigen met veel moeite van den vinger hebt weten te krijgen!

— Goed zoo. Heb je den ring van Mevrouw Tornycroft gezien?

— Zeker het is een tweeling van het kleinood, dat jij in je vestzakje hebt. Twijfel is nu uitgesloten. En nu is het alleen nog maar taak den schuldige in het net te krijgen!

— Ik denk dat wij hem van nacht zullen hebben, Brand, zeide Raffles eenvoudig. Die kleine kat telefoneert zeker voortdurend met hem en zal hem dus wel gezegd hebben dat er een beetje haast moet worden gemaakt om dat Tornycroft ziender oogen in beterschap toeneemt. Ik vrees zelfs dat zij nu wel tot een paardenmiddel zullen overgaan, wanneer zij bang worden dat het slachtoffer, ook geestelijk zal genezen! Je zorgt dus van nacht voor een snelle auto, want Isobel zal wel onmiddellijk, zoodra zij den ring heeft, op weg gaan naar haar medeplichtige, om hem dat kostbare bewijsstuk in handen te spelen!

— Dat is zeer goed mogelijk want zij heeft voor vannacht uitgaanspermissie aangevraagd!

— Die is haar toch hoop ik gegeven?

— Natuurlijk. Want zij moet de handen vrij hebben! Ik wilde dat het voorbij was, Edward. Het is jammer, het is zoo drommels jammer van dat meisje!

— Sentimenteel? Denk dan liever maar eens aan Ellen. Van haar was het ook heel jammer. Als Juffrouw Isobel slaagde, dan zou Juffrouw Ellen nog heel lang zwaren handenarbeid te verrichten hebben! En het maakt voor mij geen verschil, of die jonge dame mooi of leelijk is.

— Omdat jij geen hart hebt! barstte Brand uit, maar hij had er dadelijk spijt van, want het gelaat van Raffles werd dadelijk marmer hard en zijn stem klonk dof, toen hij ten antwoord gaf:

— Daarin zul je wel gelijk hebben! Maar hier zijn wij er al! Zorg dat alles in orde is, treed haar vooral niet in den weg en geef haar gelegenheid om met den ring te vluchten.

Om elf uur in den avond sloop Isobel Tucker over de gang op de eerste verdieping van het gasthuis. Over haar verpleegsterkleeding droeg zij echter ditmaal een donkerkleurige regenmantel. Zij was blijkbaar een andere sleutel machtig geworden, passend op de deur van het ziekenvertrek, maar Tornycroft lag, want zij kon nu de deur heel gemakkelijk en geruischloos openen. Zij keek in het slecht verlichte vertrek, bevond alles veilig, en liep haastig op het bed toe, niet wetend, dat een paar scherpe oogen door de kier van de muurkast naar haar keken.

Het vertrek was alleen maar verlicht door een nachtbrander. Slechts vaag was de gedaante zichtbaar van Tornycroft, maar duidelijk teekende zich zijn gitzwarte baard tegen het witte laken af. De hand met den ring lag op het dek.

Zij keek er slechts even naar, en bleef toen luisterend staan.

Toen sloeg ze haar mantel terug, en haalde ets te voorschijn met groete behoedzaamheid, dat ze in haar handtasch bij zich droeg.

Het flauwe licht schitterde in het glas van een fijn injectiespuitje.

Heel voorzichtig stroopte zij de mouw van het sneeuw witte hemd, dat Tornycroft droeg, tot bij den elleboog onhoog, en stak den vinger in den ring van het spuitje.

Maar toen vloog de kastdeur open, en een man sprong te voorschijn en wierp zich op haar met de woorden :

— Zoo, jij kleine duivelin ! Was dat je plan ? Moord, niet waar ?

Isobel Tucker mocht dan zijn, wie zij wilde, maar ze vocht voor haar vrijheid als een wilde kat. Ze streed woedend tegen den dedective en tegen een anderen man, die plotseling van onder het bed te voorschijn kwam, totdat ze plotseling een krijschenden gil slaakte en uitriep :

— Ik geef me over ! Houdt op, ik heb me zelf gestoken !

— Het was waar — in de worsteling had de ongelukkige het puntige spuitje in haar eigen zijde gedrukt ! De dedectives dachten nog een oogenblik aan geveins, maar de verpleegster wankelde, met doodsbleek gelaat, en viel op een stoel neer, de hand op haar zijde drukkend.

De gangdeur was opengegaan, en Raffles trad binnen, toen Brand kwam aansnellen over den gang en uitriep :

— Ik geloof dat hij aan de overzijde van de straat in zijn auto wacht ! Hij is al tweemaal uitgestapt en ongeduldig naar de deur geloopt.

Wat is hier gebeurd.

— Ze heeft zich zelf met het spuitje gestoken, mijnheer antwoordde een der dedectives.

Raffles trad vlug op de vrouw toe, die bewegingloos in haar stoel hing, voelde haar pols, draaide de oogleden omhoog, luisterde even naar het kloppen van het hart en zei toen kortaf :

— Opium ! Willen de heeren haar vlug overbrengen naar de ziekenzaal, misschien is zij nog te redden. Vraag dadelijk naar den directeur. Brand, wij zullen eens naar dien man daar buiten gaan omzien.

De beide mannen stormden de trappen af, en de portier opende haastig de deur voor hen.

Misschien was dat alles een weinig te overhaast en te luidruchtig geschied tenminste de man in de auto vertrouwde de zaak blijkbaar niet gaf, gas en reed weg, zoo vlug als hij kon.

— Hem na ! riep Raffles uit. Daarkomt Henderson al met de auto aan.

— Zal ik op hem schieten ? stelde Brand voor.

— Dat is te gevaarlijk ! Aanstonds misschien !

Daar kwam de groote auto al aansuizen, Raffles en Brand sprongen naast elkander op de treeplank en dadelijk begon de achtervolging, in gezelschap echter van een politieagent, die snel op de hoogte was gebracht, en naast Henderson ging zitten, zonder het minste besef, dat hij den langgezochten gentleman-inbreker slechts voor het grijpen had !

De zaak was binnen vijf minuten beslist.

De vluchtende auto kreeg een paanne, en de bestuurder nam tot zijn eigen ongeluk zijn toevlucht tot een vuurwapen ! Hij kon eenmaal schieten, hij miste — en toen had hij den verschrikkelijken vuist van Henderson in zijn jaskraag, en van dat oogenblik af was zijn lot beslist.

En het was Philip Tornycroft, de neef van Irwin, en alles had zich ook juist zoo toegedragen, als Raffles vermoed had. De schelm was van de geheele erfeniskwestie op de hoogte geweest, en zich door zijn gedrag den toorn op de hals gehaald van zijn vader, die zijn broer tot de eenige erfgenaam had benoemd.

De oude Tornycroft genas volkomen, en langzaam maar zeker keerde ook het verstand terug bij hem en daarmee zijn geheugen, — en de heeren Bush and Merryman konden eindelijk hun taak verrichten, want de trouwring alleen was al voldoende, om als bewijs

van identiteit te dienen.

Wat Isobel Tucker betreft — zij zweefde maanden lang tusschen leven en dood, en toen men haar tenslotte als genezen uit de ziekenzaal kon laten gaan, was het alleen maar om haar naar de gevangenis te sturen.

En toen Brand het hoorde, zeide hij zuchtend tot Raffles :

— Ik gun het Irwin van harte, en ook aan zijn lieve dochter, maar toch — het is jammer, het is drommels jammer van dat mooie meisje !

De volgende aflevering bevat :

Het Raadsel van Russell Square

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885